

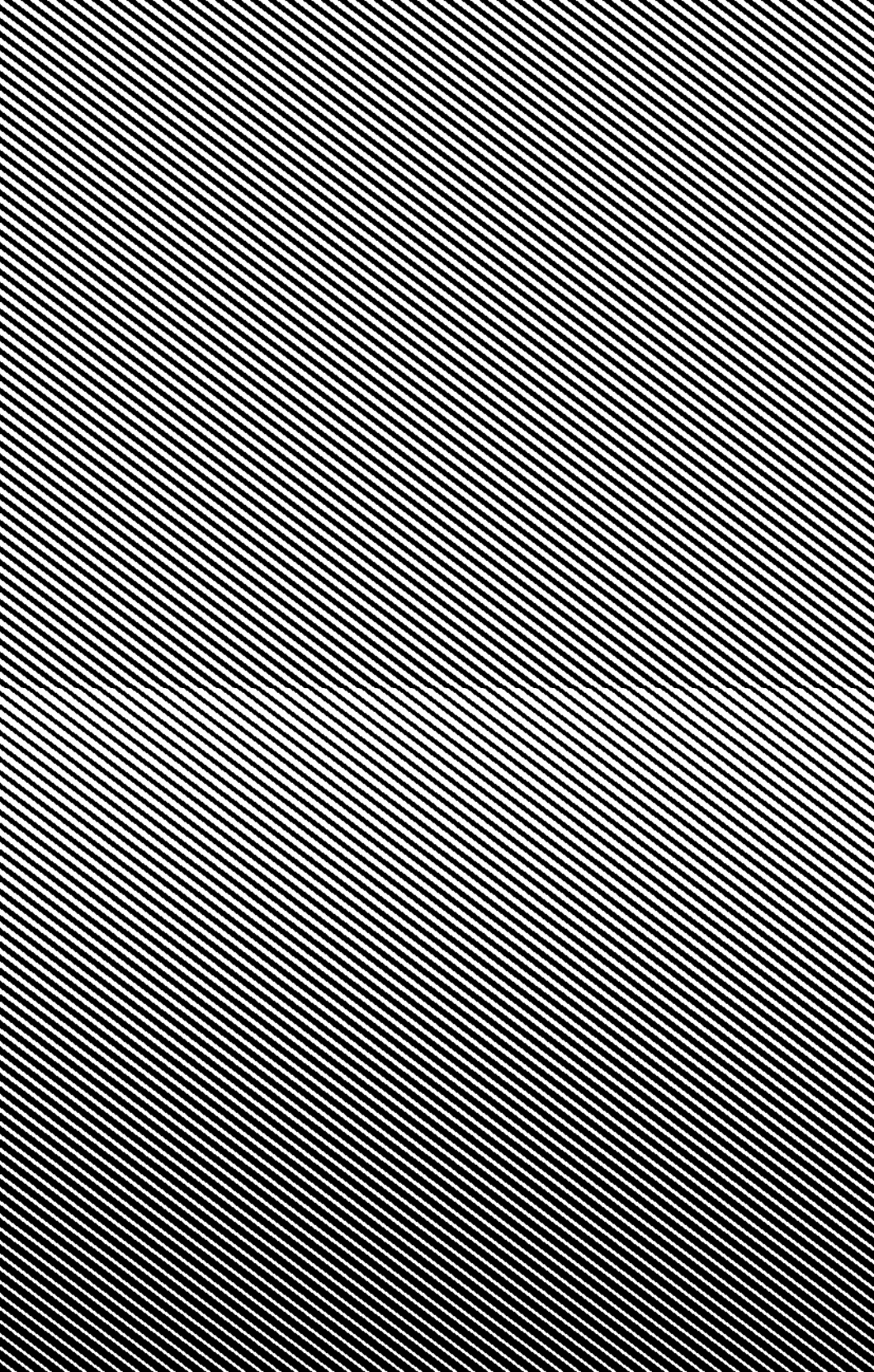
The background features a complex arrangement of blue and white geometric shapes. Large, bold letters 'A', 'K', 'T', and '1' are partially visible, with some letters having a diagonal striped pattern. The stripes are blue on a white background, while the solid areas are a vibrant blue. The overall composition is abstract and modern.

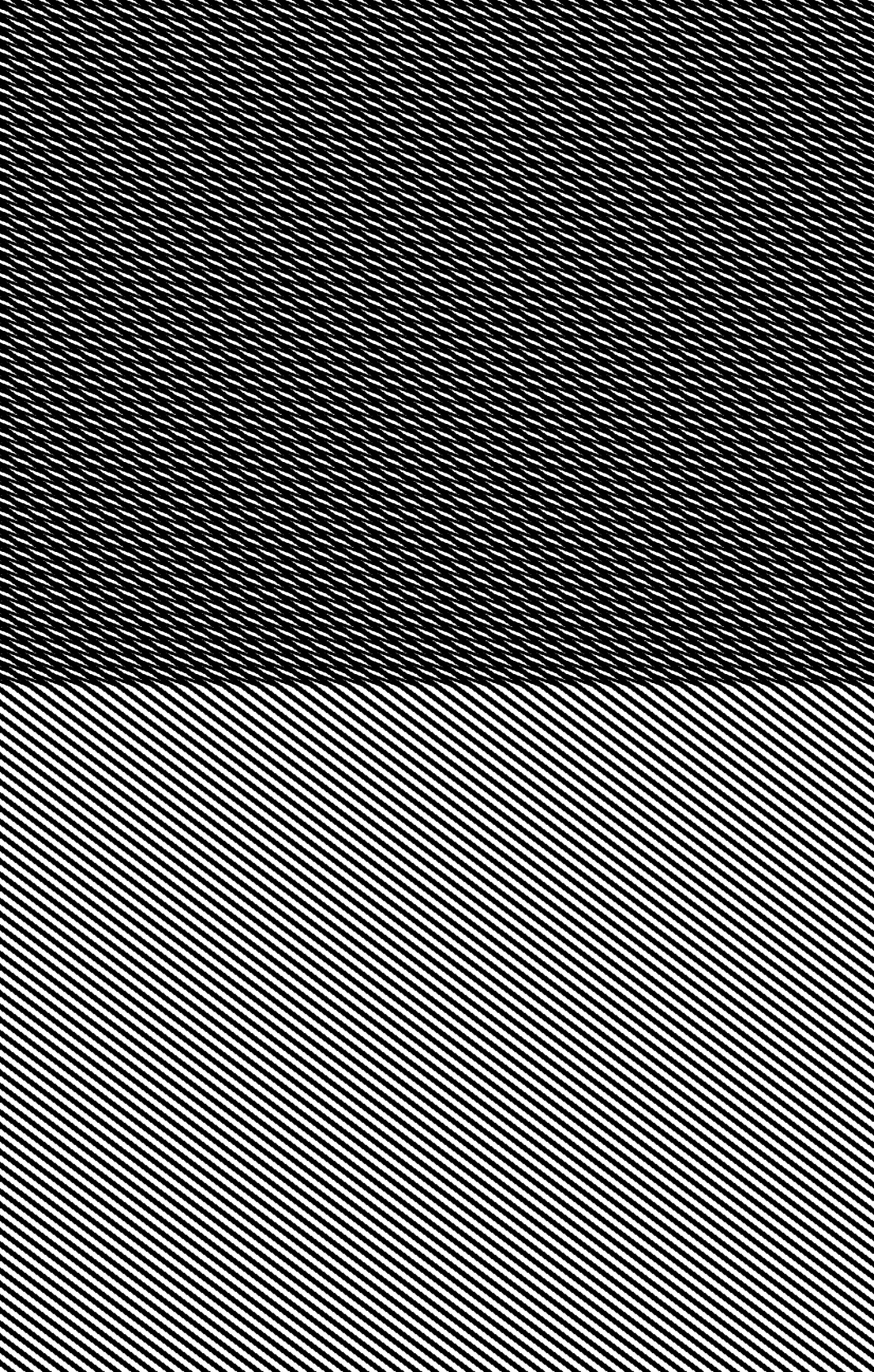
A

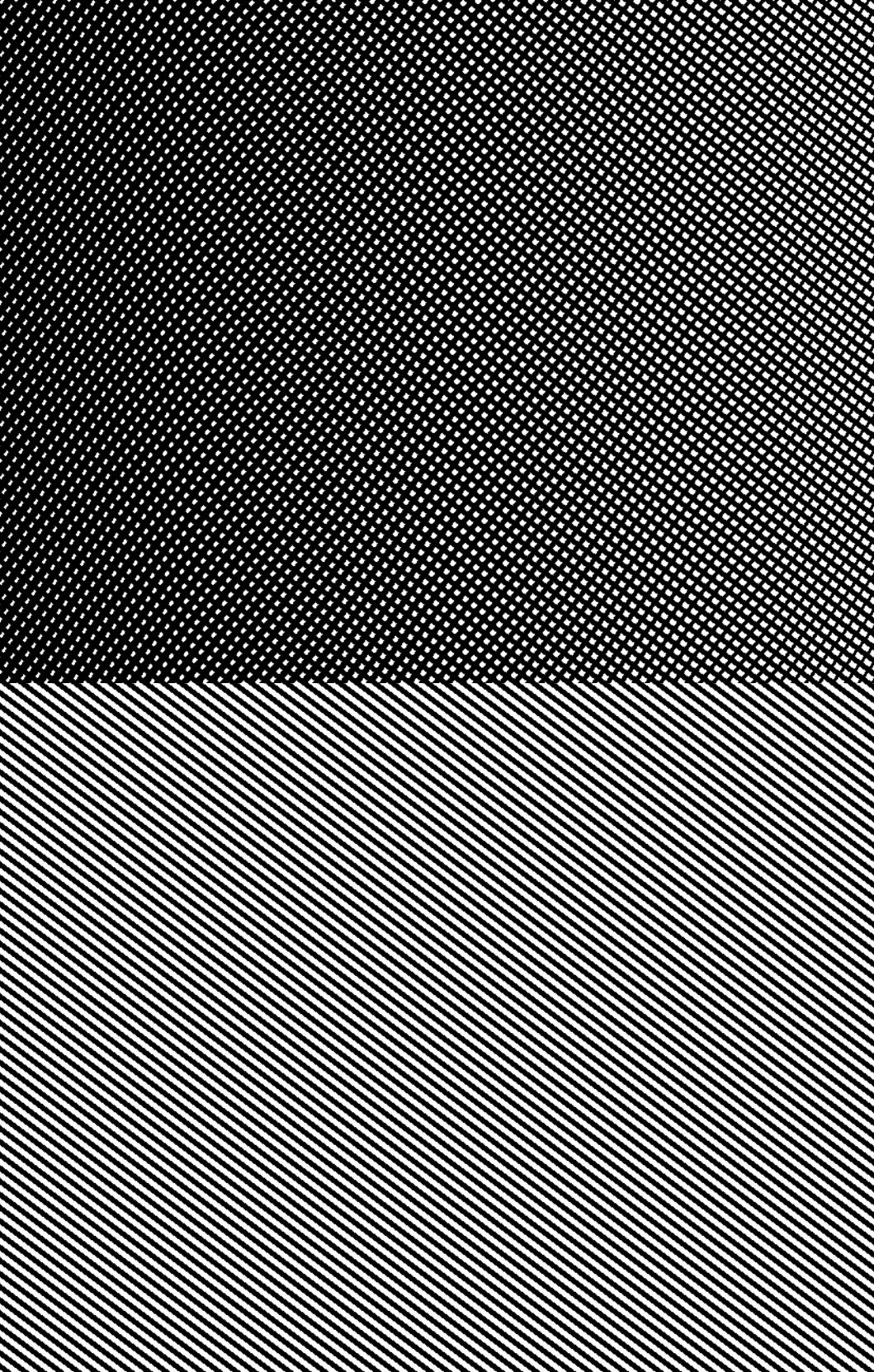
K

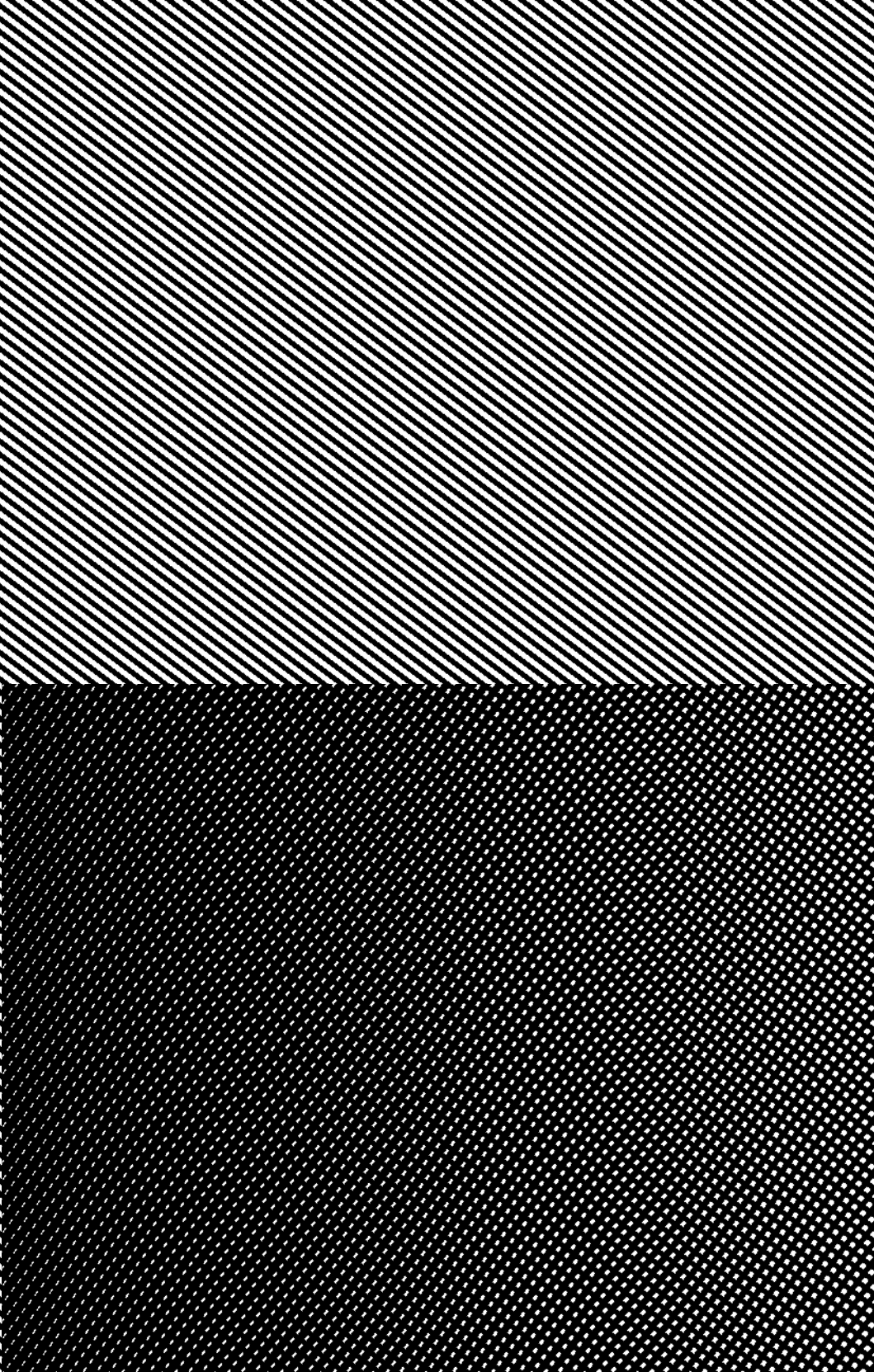
T 1

Ny nordisk
raddramatik

AKT1: Ny nordisk radiodramatik, nr. 1

© Forfatterne og AKT1 2017

Redigeret af Anders Thruue Djurslev og Niels Erling
og udgivet i samarbejde mellem AKT1 og Forlaget Kronstork
Grafisk tilrettelæggelse ved Emil Willumsen (EW-GHK)
Bogen er sat med Lars (Bold Decisions)
Trykt hos Toptryk Grafisk, Gråsten, Danmark

Printed in Denmark 2017

ISBN: 978-87-93206-21-2

Værkerne i antologien må kun opføres efter tilladelse
fra AKT1 og forfatterne.

AKT1 består af Niels Erling, Morten Frank, Marie Bjørn,
Anders Thruue Djurslev og Nanna Sofie Bjerre Jelsgaard.

Find alle AKT1s hørespil som podcasts på akt1.dk

Tak til Statens Kunstfond og Nordisk Kulturkontakt.

Nordisk
kulturkontakt

STATENS KUNSTFOND

AKT 1
Ny nordisk radiodramatik

NR. 1

Kronstork

FORORD

Denne antologi er den første i en række af udgivelser med manuskripter til radiodramakollektivet AKT1s hørespil, som vi optager live med publikum i København. Alle hørespillene er skrevet af forfattere og kunstnere, der ikke har skrevet radiodramatik før.

Med den radiodramatiske debut og det levende møde med publikum håber vi at kunne inspirere nye stemmer til at skrive i replik. Formålet er at vise nye veje ind i en samtidsdramatik fri for dramatiske dogmer og dramaturgiske regelsæt. Det smalle, støvede og tilsyneladende hensygnende hørespil er vores bud på et format, hvor vi kan digte dramatik på nye, uventede måder.

Ny dramatik indtager sjældent de store scener. Ny dramatik mangler et publikum. Vi vil vise en bredde i, hvad en samtidsdramatik kan byde på. Derfor inviterer vi en mangfoldighed af kunstneriske stemmer, som skriver i andre og helt forskellige udtryk, til at bidrage til en revitalisering af dramatikken som en litterær udtryksform; som ikke bare findes i øjeblikket, men også er et indholdsmæssigt referencepunkt og et sted for formmæssige eksperimenter.

Det er ikke let at komme til at læse ny dramatik i dag. Hvilken boghandel har lige en hylde dedikeret til samtidsdramatik – hvis dramatik overhovedet? Vi læser ikke dramatik, vi anser ikke dramatik for at være en del af tidens litteratur. Men den nye dramatik fortjener både

at blive oplevet og at blive læst, som den dagsordensættende genre, den kunne være.

Vi vil bygge bro mellem litteraturen og dramatikken ved at tilføre sidstnævnte nye stemmer, ved at give den et møde med publikum i et levende radioteater og ved at udgive den. Derfor er vi gået sammen med Forlaget Kronstork om at udgive en serie af antologier med nye hørespilsmanuskripter af originale forfattere; for at give den som læser en sjælden mulighed for at opleve ny dramatik på skrift.

Manuskripterne i denne bog er de debuterende radiodramatikeres bud på et hørespil af i dag, og udgivelsen her en mulighed for at læse i det enkelte manuskript i dets rene form, før instruktører, lydscenografer og skuespillere bearbejder det. Bearbejdelsen sker på forskellige måder. Nogle gange inddrager holdet dramatikeren i et samarbejde. Andre gange ikke. I radiosættelsesprocessen kan der forekomme ændringer og omarrangeringer af teksten. Det er alt sammen en del af det eksperiment, vi mener skal til, for at den ny dramatik igen kan få en gennemslagskraft.

Tak til de debuterende radiodramatikere for at være med på eksperimentet og til Forlaget Kronstork, Statens Kunstfond og Nordisk Kulturkontakt for at gøre det muligt at udgive antologiserien.

God læselyst!
AKT1

I tried to dance it away
- Tine Høeg

S. 13

Persefone stikker af
- Lea Marie Løppenthin

S. 49

Sammen
- Peder Frederik Jensen

S. 73

Blåklækker
- Alexandra Loonin

S. 93

Splitterravende
- Thomas Korsgaard

S. 121

TINE HØEG

I tried to dance it away

Tine Høeg

I TRIED
TO

TO
DANCE IT AWAY

Instruktør:

Nicolei Faber

Lydscenograf:

Rasmus Juncker

Medvirkende:

Natalie Madueño
Fanny Louise Bernth

*Indspillet på festivalen Resonans
på Frederiksberg 17. november 2017*

En fortløbende telefonsamtale mellem IBEN og MITZI (begge 30 år). De er barndomsvenner. IBEN har lige forladt Simon og er på Roskilde Festival. MITZI er alene i sin lejlighed på femte sal med sønnen B.

SCENE 1, onsdag

IBENs telefon ringer. Ringetone: Final Countdown.

IBEN:

Hallo.

Yes. Jeg går rundt herinde på
pladsen nu.

Mennesker, madboder. Toppen
af Orange.

Hm. Jeg kan se en kvinde, der
danser med en toast i hånden.
Hun har læbestift på.

Rød.

Nej, lysere. Som en tulipan. Hvad
laver du?

MITZI:

Er du kommet frem?

Hvad kan du se?

Ikke så overfladisk, Iben. Giv
mig nogle detaljer.

Hvilken farve?

Postkasse?

Er han syg?

Har I været udenfor i dag?

Det er vigtigt, I kommer ud hver dag, ik' Mitzi? Husk det. Ad. Åh. Jeg har lige trådt i noget. Fy for satan.

Ej, men for helvede, jeg har fået det op mellem tæerne. Ad, jeg tror, det er noget tatar. Man kan få tatar herude i år.

For fanden, jeg sku' aldrig ha' taget klipklappere på. Jeg løber nu, Mitzi. Er lige nødt til at finde noget papir.

Jeg sidder her på legetæppet med B. Han kastede op i morges.

Det tror jeg ikke. Han kastede bare op.

Der er langt ned fra femte, Iben. Han er tungere, end man tror.

Og så er der dukket ørentvister op herhjemme, jeg slog tre ihjel i morges.

På badeværelset. Jeg har ikke haft ørentvister før, jeg ved ikke, hvor de kommer fra.

Ja.

Ja, okay. Selvfølgelig.

Du har jo B.

Han er seks måneder gammel,
Mitzi.

(Til sig selv) Åh, det er noget
snask, det her.

(Til MITZI) Du ringer bare, skat.

Iben?

Jeg har tænkt mig at ringe
hver dag. Så du kan fortælle
mig, hvad du kan se. Hvad folk
siger til hinanden. Bare så du
ved det.

Jeg føler, jeg er lukket inde i et
tårn. Jeg er helt alene i et tårn
på Amager.

Han byder ikke ind med så
meget.

Jeg synes bare, jeg giver og
giver.

SCENE 2, torsdag formiddag

IBENs telefon ringer.

IBEN:

Hej Mitzi!

Jamen, hvorfor kaster han op?

Går bare lidt rundt. Synes jeg
føler mig ensom i dag.

Tror du, jeg støder ind i Simon?

Synes du, det var den
rigtige beslutning?

Han var jo et godt menneske.

MITZI:

B har kastet op igen.

Jeg ved det ikke.
Sundhedsplejersken kommer
i morgen. Hvad laver du?

Du er ikke ensom, Iben.
Du er på festival. Der er
en million mennesker.

Nej.

Ja. Det har vi talt om.

I brugte samme størrelse sko.

Det er da lige meget.

Jeg var i tvivl.

Jeg er jo altid i tvivl. Og jeg sagde
det alt for sent. Vi havde fået
nøglerne. Stakkels Simon.

Jeg ku' bare ik' bo i Rødovre,
Mitzi. Jeg ku' simpelthen ik'.

Jeg lyttede overhovedet ik'
efter til det sidste beboermøde.
Jeg sad bare og gloede på en
tegnstol, der oversatte for
en rødhåret kvinde. De smilede
så kærligt til hinanden.

Nej. Der ville gå op til fire år, før
de grønne områder blev grønne.

Han var kedelig, og du elskede
ham ikke.

Hvis man er i tvivl, er man ikke
i tvivl.

Hvor der handles, der spildes.

Selvfølgelig kunne du ikke det.

Som du selv sagde: der er
ingen sjæl i sådan noget nybyg.

Det kan man jo ikke gå og
vente på. Vil du ikke fortælle

Hm. Der ligger en mand og sover
foran sit telt. Han er gået helt kold.

Han ligger på ryggen i græsset. Med
åben mund. Hans hår er helt filtret.

Hvad?

Jo.

Hvorfor googler du sådan noget?
Mitzi, din idiot. Nu har du fået mig
til at tænke på døden. Jeg hader
døden!

Nogle børn, der samler pant.

mig, hvad du kan se?

Du skraber i overfladen, Iben.
Flere detaljer.

Skægget vokser stadig på de
døde.

Var det ikke dig, der engang
fortalte mig det?

Men det er et optisk bedrag.
Jeg googlede det forleden.
Når huden tørrer ud, trækker
vævet sig tilbage, så hårene ser
længere ud.

Undskyld. Hvad kan du mere se?

“JEG HAR
KASTET

TO BØGER OG

EN ARKITEKT-
LAMPE

UD AF VINDUET
I DAG.”

SCENE 3, torsdag eftermiddag

IBENs telefon ringer.

IBEN:

(Nasalt) Hej Mitzi! Hvordan går det med jer i dag?

Jeg trækker vejret gennem munden. Jeg er lige på toilettet.

Ja.

Ja.

Ok. To sekunder. Bliver du i røret?

Yes, så er jeg her! Jeg ved ikke, hvorfor jeg altid skal kigge så længe derned. Altså inden jeg sætter mig. Jeg tænker sådan nogle underlige ting: hvordan ville det se ud, hvis

MITZI:

Hvorfor taler du sådan der?

Nu?

Et festivaltoilet?

Ej, kom ud derfra, menneske!

Jeg går ingen vegne.
(Pause.) Iben? Er du der?

man smed en frø derned? Og da du ringede, tænkte jeg: ville jeg samle min telefon op, hvis jeg tabte den lige nu? Hvis den lå og lyste dernede i grøden? Fy for helvede, der er noget fascinerende over sådan en stinkende grød af lort.

Du var bleg på det hospital. Og sådan: vindomsust.

Eller den sommer, hvor vi arbejdede frivilligt for Hvalsø Hundevenner.

Dengang B lige var blevet født. Og folk kom og besøgte mig på hospitalet. Der skammede jeg mig over, at han lugtede så dårligt. Kan du huske den lugt? Det var navlestumpen, der rådnete. Og jeg havde lyst til at pille den af, selvom jeg ikke måtte.

Folk taler så meget om fødslen, men hvorfor taler de ikke om, hvordan det føles bagefter? Søvnløsheden. Dødsangsten. Det er virkelig hårdt hele tiden at være så bange. Nogle gange ville jeg ønske, jeg kunne gøre det om. Kan du huske den sommer på kollegiet? Hvor vi bare lå i min seng og så Lost i halvanden måned?

Ha! Dig, der hader hunde. Ka' du
huske chefen?

Han havde karseklip og en
engelsk bulldog.

Han sad bare i en campingstol og
skældte folk ud, og vi fik de der
orange veste, og han sagde: "Det
er barskt derude, tøsepigebørn. I
parerer bare ordrer."

Vores første festival.

Bibber.

Med de mest sørgmodige øjne
verden har set.

Nogle mennesker kan ikke tåle
magt.

*Undervejs i denne replik bliver noget tyroleragtig musik højere og højere,
fordi hun nærmer sig en fest.*

Og vi stod på den tomme mark,
da hegnet blev væltet, og Bibber
råbte i walkien: "RETUR TIL
HOVEDKVARTERET NU!" Men
vi blev stående, indtil vi så folk i
horisonten. De kom stormende
imod os lissom orker. Og jeg
spurgte dig, om du troede, vi
også ville tage på festival, når
vi var 30, og du sagde, at vi

nok delte en ødegård i Sverige til den tid, og at vi hellere ville bruge sommeren der med vores familier, grille fisk og bade i en skovsø. Og det var den sommer, hvor jeg vågnede helt glad og lallet i ham trommeslagerens telt, og hele hans lejr var gået til lydprøve, og jeg havde ingen kontaktlinser med, men jeg fandt alligevel hjem i støvet og fik klapsalver, da jeg trådte ind under pavillonen som en blind brevdue, og lidt varm sæd sivede ud i mine trusser, og jeg var slet ik' så bange for ik' at elske. Jeg var slet ik' så bange den sommer. Der er tungt bevæbnet politi om hele festivalpladsen i år, og afspærringer og skudsikre veste, og jeg vil ik' føde Simons børn! Jeg mener: et barn. Bære det, føde det, elske det og hele tiden, *hele tiden* frygte at miste det. Og man skal jo miste det, for om ik' andet skal man dø fra det! Og barnet skal dø. En tirsdag i april 2098 måske, og bagefter går de efterladte ud i støvregnen, og de kommer til at grine, selv om de er triste, for det er så dejligt at være varm og ha' en hud, men hvad er der at grine af, for de skal jo også alle sammen dø?! Det er

skruen uden ende! Det sagde jeg til Simon i sommerhuset på Møn: "Det er skruen uden ende, Simon," det var om natten, og hans fødder var ulideligt kolde, og jeg ville ik' ha', han skulle røre mig med dem, og til sidst trak han dem til sig og sagde: "Bare glem det." Og den sidste aften, det var i køkkenet, han stod og rev gurkemeje, og hans fingre var helt gule, som om han havde gulsot, og han sagde: "Jeg synes Sidsel er et pænt navn," og jeg sagde: "Det lyder som ukrudt," og han sagde: "Jeg tror, du tænker på tidsel."

Pause.

Nogle teenagere, der holder tyrolerfest, tror jeg.

Er det noget, du har fundet på nettet?

Altså hvad er det der for noget musik?

Jeg kan ikke finde ud af, om verden er blevet mere alvorlig, eller om alvoren bare er vokset i os.

Nej, det er sådan, jeg har det.

Det er dig, der smitter mig med
din dysterhed, Mitzi, jeg vil ik'
ha' det.

Ja, det vil jeg gøre så.

(Trist) YOLO.

Jamen så gå ud og dans
det væk.

Det er der ingen, der siger
mere, lben.

SCENE 4, fredag, silende regn

Vi kommer ind midt i samtalen.

IBEN:

... og så råbte han oppe fra scenen:
"Lad mig se jer lyse!" Og så stod
jeg der og lyste med min telefon
blandt tusindvis af andre. Jeg var
en lillebitte elektronisk stjerne, og
han råbte: "I lyser som galakser,
som orgasmer!" Og så tænkte jeg:
Det man vil, ik'? Det er at være en
del af noget, der er større end en
selv. Det er jo det, man vil. Hænge
fast i noget. Det er derfor, du har
fået B. Det er derfor, man godt kan
li' at stå og kigge op i himlen.

NU GØR DU DET IGEN!

Bringer døden ind i samtalen. Når
vi lige har aftalt, at jeg ska' prøve at
se tingene fra en lidt lysere side.

MITZI:

Du er banal nu, Iben. Og alt
bliver jo alligevel til spredte,
livløse atomer i sidste ende.

Hvad?

Jeg siger bare, at på et
tidspunkt svulmer solen op, og
havene koger bort, og –

STOP! Hold kæft! Hold kæft,
Mitzi! Jeg lægger på!

Åh. Jamen lille skat. Det kan jo
ske for selv den bedste.

Nå, men så kan jeg fortælle, at
her har det regnet hele dagen,
det er jo heller ik' så rart. Prøv og
hør'. *(Holder røret ud i regnen.)*
DMI havde lovet skybrud, men
regnen er bare lang og stille.

Du er virkelig i dårligt humør,
hva?

En pige i regntøj.
*(Kommer i tanker om, at MITZI
gerne vil have detaljer.)*
Gult regntøj! Hun danser i regnen,
hun har lige råbt: "Vi er alle

Okay, rolig rolig, jeg stopper nu.
(Pause.) Det er bare, fordi
sundhedsplejersken lige er
gået. Og B kaster op, fordi jeg
åbenbart giver ham for meget
mos.

Jeg har overfodret mit barn,
Iben. Ligesom i 'Seven'.

Som natlig gråd.

Ja. Fortæl mig, hvad du kan se.

sammen lavet af mudder
og lort!”

Det har hun da ik’.

En ung fyr, der står alene og
ryger. Han har plastikposer
på fødderne, altså i stedet for
gummistøvler. Sådan bundet fast
om anklerne med gaffatape. Hans
ansigt er vådt. Han er vildt smuk.

Nu?

Ok, hæng på.

(Til fyren) Hej hej, giver du en?
Tak.

Hun har ret.

Det har hun da. *(Pause.)*
Undskyld. Hvad mere kan du
se?

Gå derhen.

Ja. Jeg bliver i røret. Det vil
muntre mig op.

Lyd af lighter, IBEN suger røg ind.

Nå, har du hørt noget godt?
Hvem? Ah. Nej, dem fik jeg
faktisk ik’ lige hørt. Jamen jeg

interesserer mig egentlig ikke for musik. (*Griner og hoster.*) Ja, det er selvfølgelig rigtigt nok. Hvor gammel er du? Ah. Nå, men tak for cigaretten. God festival. (*Til Mitzi*) Han var seksten.

Hvad?

Hva'?

Kys din kæreste på rejsen.

Tyve man må lyve.

Den der remse? Glem det. Jeg er ikke til at tale med i dag. Jeg har lyst til at drikke mig fuld. Kan du ikke gøre det for mig? Drik dig pissefuld, lben. Tag til koncert. Ring og fortæl mig om det i morgen.

SCENE 5, lørdag formiddag

Vi kommer ind midt i samtalen.

IBEN:

... og så der i pitten opdager jeg, at jeg står lige ved siden af Anders og Dennis fra fritids— hjemmet. Altså LIGE ved siden af. De havde begge to fået skæg, men ellers lignede de sig selv fuldstændig.

Ja.

Var det ham?

Nå, men så midt under koncerten bliver der kastet sådan nogle store, oppustelige kødben ud fra scenen, og så smider han pludselig tøjet. Anders. Al tøjet. Og kravler op på Dennis' skuldre. Og jeg står bare der og stirrer direkte op i hans fuldvoksne røvhul. Helt fortabt.

MITZI:

Stammer Anders stadig?

Det var ham, der satte ild til kaninburet.

Ja.

Altså jeg prøver faktisk at fortælle
noget sjovt.

Hvem siger det?

Hvad? Hvorfor?

Ramte den nogen?

Hvor skal vi gøre af vores
melankoli, Iben?

Jeg bærer min sorg over tiden,
der går, som et barn der vokser
i armene.

Det siger jeg. Jeg kastede
en sofapude ud af vinduet i
morges.

Det ved jeg ikke. Jeg sad og
kiggede på B. Så rejste jeg mig
op og åbnede vinduet og smed
en sofapude ud. Den store med
striberne.

Det tror jeg ikke. Den ligger
stadig nede på fortovet.

SCENE 6, lørdag eftermiddag

IBENs telefon ringer. Hun tager den. Høj babygråd.

IBEN:

Hallo? Hallo Mitzi?

Ska' vi ik' snakke sammen på et andet tidspunkt? Det gør lidt ondt i ørerne, det der.

Shit. Har du prøvet at synge for ham?

Synge!

Hm, hva' kender vi, hva' kender vi...

(Synger) Mine øjne de skal se, se på det de gerne vil, se så dybt at jeg forsvinder.

(Til Mitzi) Kom nu med!

MITZI:

Hej Iben, hvordan går det?

Nej, det bliver ikke bedre. Det har været sådan her i tre timer nu.

Hvad?

Nej. Hvad skal jeg synge?

“SKÆGGET
VOKSER

PÅ DE STADIG

DØDE.”

(Begge) Og selvom kærlighed
gør blind, skal de bore sig derind,
hvor det er din sjæl, de finder.
KOM NU og læg din varme kind –

– ind til miiiiin, og lad mig hviske –

(Begge) Og selvom kærlighed
gør blind, skal de bore sig derind,
hvor det er din sjæl, de finder.
KOM NU og læg din varme kind –

Shhh ...

Gråden er stoppet.

Ha! Jeg er genial!

Og din aften bliver endnu bedre
nu, Mitzi, for jeg har noget til dig!
Noget detaljeret! Jeg har gjort
mig helt vildt umage. Jeg stod
bag ved en blind mand i dag. I
køen til de varme bade. Altså først
vidste jeg ik', han var blind. Det
så jeg først senere. Han talte med
sig selv, eller sådan han mumlede,
og jeg skrev alting ned på min
telefon, alt hvad han sagde, fordi
jeg ville give det til dig. Jeg finder
det lige, to sekunder. Ok. Klar?

“Kvinder er liderlige hunde –”

Han ligger og smiler.

Ja.

Nej, vent, jeg skal lige give B
denne her strømpe på.

Klar?

“Kvinder er liderlige hunde, der kun tænker på at voldtage. Kan de ik’ forstå, vi bare gerne vil være i fred? Kvinder er så respektløse. De er sjofle hunde, mere sextrængende end mænd.”
Hører du efter?

“Andre mænd siger det også: kvinder er en bunke ludere, der bare rager på folk. Hvorfor kan de ikke lade os være i fred? Jeg oplever tit, at kvinder ik’ kan lade mig være i fred. En af grundene til, jeg ikke kan komme tæt på andre mænd er, at kvinderne ik’ vil lade mig komme tæt på dem. Jeg synes, kvinderne her i Danmark skaber et rigtig rigtig koldt miljø.”
Tadaaaa!

Det var jo lige det, der var meningen. Jeg har ikke ændret et eneste ord.

Ja.

Ja ja, bare fortsæt.

Tak for det, jeg kan tydeligt se ham for mig.

Ja.

Første gang jeg havde sex med Simon, ku' han ik ... eller altså den ville ligesom slet ik' ... fordi han var så forelsket og nervøs, tror jeg. Vi lå inde på stuegulvet, og vi havde smadret et vinglas og hele moletjavsens, ingen hævninger, og så ... et lillebitte bløddyr mellem hænderne på mig. Og jeg si'r dig, jeg prøvede alt muligt, og Simon havde helt vilde øjne, det var så synd for ham, og jeg vidste ik', hva' jeg sku' gøre. Hvordan vi sku' komme ud af situationen. Og så hamrede jeg simpelthen min hånd ned i et glasskår. Smak. For at lette stemningen, eller du ved.

Nu kommer jeg til at tænke på Ivan. Kan du huske, dengang han sagde, han troede, jeg var nymfoman?

Fordi jeg havde mere lyst til sex end ham. Jeg brækker mig over det, Iben. De strukturer. Så står man der i IKEA med sine sitrende brystvorter og skal føle sig som et stort, skamfuldt monster, fordi man gerne vil være tæt på et andet menneske.

Så sku' vi jo lissom ha' styr på al det blod. *(Pause.)* Nej, men det var jo slet ik' Simon, vi sku' tale om. Har du hørt noget fra Ivan for nylig?

Hvorfor?

Hvordan har I det egentlig i dag?

Jeg har ik' rigtigt fået rystet døden af mig. Og så er jeg ret sikker på, jeg har fået øjenbetændelse.

Næ. Tror stadig, han er i New York. Synes du egentlig, det er for sent at ændre B's navn?

Jeg synes, det er et grimt navn. Det var Ivans idé. Efter hans farfar. B forstår jo alligevel ikke, at han hedder B.

Hans hud er så blød i nakken, Iben. Man kan næsten ikke mærke den. Nogle gange gør det mig bange. Man kan næsten ikke mærke den. Og så fandt jeg fem ørentvister i hans seng i morges, de har spredt sig til soveværelset. Hvad med dig?

Ej, Mitzi!

Mitzi. Nu laver du lige en stille og rolig kop te. Ik' smide flere ting ud nu, vel? Festivalen slutter i nat, og så kan vi gå i Amagercentret i morgen. Eller ud på Fælleden med barnevognen, ik'?

Høj himmel!

Jamen det vil jeg da også.

Alt det besvær, der er forbundet med at have en krop. Jeg har kastet to bøger og en arkitektlampe ud af vinduet i dag.

Jo. Ordbøger. Tysk og engelsk. Man kan jo alligevel finde alt på nettet.

Jeg vil gerne elske nogen helt vildt.

*Der lyder et kæmpehøjt brag. Noget, der knuses.
Altså MITZI har smidt noget ud af vinduet.*

Hvad var det?

Den der lyd.

Hvad?

Det ved jeg ikke.

(Til nogle andre) Jamen gud, hej igen! Ja!

(Til MITZI) Mitzi, jeg har simpelt-hen lige mødt Anders og Dennis igen. Så pudsigt! Så jeg løber nu.

(Til dem) Ja, jeg kommer med!

(Til MITZI) Lav noget te, ik' skat?
Og så ses vi i morgen!

SCENE 7, lørdag nat

Vild larm. IBENs telefon ringer.

IBEN:

Heeeeeej!

Mitzi? Jeg kan ik' høre dig!

Jeg kan ik' høre dig, Mitzi!

Jeg ringer senere. Jeg kan ik'
høre dig, jeg danser!

MITZI:

Hallo? Iben? Er du der? Iben!

Jeg vil gerne have, du kommer
herhjem nu, Iben. Kan du ikke
komme herhjem? Jeg vågnede,
og der var ørentvister over det
hele i sengen og på gulvet, gul-
vet er helt sort af ørentvister,
og jeg sidder i sofaen med B
nu, han græder og græder, og
jeg –

Iben?

Iben!? Iben!

Der bliver lagt på.

SCENE 8, søndag meget tidlig morgen

IBEN ringer op, men telefonen bliver ikke taget og går på telefonsvarer.

IBEN:

Hej Mitzi, klokken er nu ... bum
bum ... tyve over fire. Jeg er lidt
fuld. Sover du? Nå, men så kan
du høre beskeden, når du vågner.
Hvordan går det med B, min lille
bitte babybasse? Det ligner en
krigszone herude lige nu, du sku'
være her. Der er nogle, der går
rundt og sætter ild til teltene.

(Til dem) Hvad laver I? Idioter!

(Til MITZI) Eller nej: det er som
om, vi er på den anden side af en
stor krig, og alle er flygtet eller
døde. Sådan ville du sikkert ku' li',
at jeg sagde det.

(Imiterer MITZI) "Alle er flygtet
eller døde". Nej, jeg ved jo ik'
noget om krig. Solen står op nu,
i dette sekund står solen op, og
om lidt er det hele forbi. Ej, en
dag hvor jeg sad i mit vindue
derhjemme, ik', så stod der en
lille dreng nede i gården og råbte
op til sin mor: "Jeg elsker dig.
Jeg elsker dig. Jeg elsker dig.
Jeg elsker dig." Moren svarede
ik', og han blev bare ved og ved:
"Jeg elsker dig, jeg elsker dig, jeg
elsker dig," og så til sidst svarede

MITZI:

hun et eller andet, som jeg ik' ku
høre, og så råbte drengen: "MAN
SKAL SIGE I LIGE MÅDE!"

Hun afbrydes: "Beskedtiden er overtrådt ..."

LEA MARIE
LØPPENTHIN

Lea Marie Løppenthin

Persefone stikker af

PERSEFONE
STIKKER

SILK
AF

Instruktør: Line Paulsen

Lydscenograf: Lasse Thorning Jæger

Medvirkende: Asta Kamma August
Thomas Levin
Maria Stenz

Indspillet på Regensen i december 2017

Et radiodrama for tre skuespillere i ét akt

Personer:

Hades
Persefone
En erinye

Ikke-talende personer:

Demeter (dement)
De to andre erinyer
Poseidon
En hær af blæksprutter

NOTER

I forhold til Demeter-myten refereres der til Homers Hymne til Demeter, oversat af Otto Steen Due.

Der citeres fra Fleetwood Mac, Melania Trump, Malvina Reynolds og mange flere.

Tak til Ida Holmegaard og Emeli Bergman for at læse med.

Dette dramamanuskrift er dedikeret til min morfar, Ole Løppenthin.

SCENE 1

Vi befinder os i Dødsriget.

PERSEFONE:

I flere årtusinder har jeg levet
som dronning i Underverdenen om vinteren
som min mors pige på Olympen de øvrige årstider.
I flere årtusinder har jeg været
skiftevis datter og tvangsgift
permanent ufri
en ædelsten til pynt ved hofferne øverst og nederst.
Jeg er gift med min onkel
jeg har to børn med min far
jeg bliver i familien
så årstiderne kan gå deres gang
en evindelig cyklus med landbruget som guldkalv.

ERINYEN:

Men Frue
har du set hvor morgenerne er lyse nu for tiden
selvom det er februar –
Årstiderne!
Årstiderne er under afvikling
og dermed
DIT hamsterhjul
DIT trummerum
er kommet til forhandling.
Hades har varslet flyttedag
Dødsriget skal til at stige i hierarkierne
Dødsriget skal genåbnes ovenover Jordens overflade!
Menneskene har overgået sig selv denne gang
de har skabt en Ny Jord
uden død

uden vinter
uden årstider
men derfor måtte de invitere døden midt ind i livet
som et centrum
som en æresgæst.

PERSEFONE:

Se DET var en nyhed
typisk Hades
han fortæller mig aldrig noget.

ERINYEN:

Du må holde øjne og ører helt åbne, Frue
sådan bliver man myndig og fri
sådan kan man måske undslippe sit liv som Trofæ!
Og tænk så på, at en anden her er ikke engang Trofæ.
En anden her går under øgenavnene:
Furie og eumenide
der bor slanger i mit hår
jeg er grim og forbandet
jeg lever det beskidte liv
som fangevogter og torturbøddel.
Tror du måske, det er MIT drømmejob?
Tror du måske, det er MIN drømmeskæbne?

PERSEFONE:

Nej, nok ikke
men så hjælp mig dog!
Så lad os stikke af!
På flyttedagen på må vi kunne udnytte
det almene kaos
vi må finde et sted, hvor vi kan holde ud at være
vi slår os sammen med de andre Erinyer
de har vel også fået nok af Døden efterhånden.

ERINYEN:

Det er en spændende idé, Frue!
Jeg taler med de andre damer.
Jeg tror, du har ret i
at de kunne trænge til luftforandring
ligesom os.

SCENE 2

Hades på Jorden uden årstider. Der høres fuglesang.

HADES:

Der er kommet ny himmelhvælving
og menneskene lever af en evig sols lys.
De er ikke så dumme, de mennesker
for de har købt rettighederne til Solen af Helios
så Solen drejer om Jorden
og de har købt rettighederne til Jorden af Poseidon
så Jorden slet ikke drejer mere
og temperaturen kun falder en nats længde ad gangen
og de har købt rettighederne til en transportabel fotosyntese
som jeg har opfundet
som de har podet sig selv med.
Der vokser eviggrønne blade ud ad deres hovedbunde
de går omkring som lykkelige!
Men intet menneske er så entreprenant
og ubøjeligt som jeg
jeg har været til møder hele dagen
efter flere årtusinder i verdens største kælder
er jeg blevet forfremmet
og nu kan også jeg tage del i deres sol
og Demeter, min søster
er blevet dement
så er det slut med at dele min kone
med den gamle kælling
evig sommer, evig død!
Til mig og min Persefone.
Ja, til mig og min Persefone –
hør!

Her begynder fuglesangen igen.

Fuglesang i hi-fi
naturen kunne ikke have gjort det bedre selv
Artemis kunne ikke have gjort det bedre selv

Menneskene har bygget nye dyr, og der er ikke brug
for hendes mere.

Artemis!

Det stolte fjols
ride nøgen rundt på hjorte med bue og pil
dag ud og dag ind
i det mindste udfører hun sine pligter
værre står det til med de øvrige guder –
Alt imens jeg stiger op og flytter ind i nybygget glas og stål
så eroderer Olympen.
Ja, så eroderer Olympen!
Guderne er blevet affældige og ensartede
de stjæler hinandens særpræg
dag ud og dag ind sidder de klistret til de sociale medier
og fortæller om deres trivielle oplevelser:
“Hyacinten blomstrer!”
“Vi har fået ny bil!”
“Min søn er blevet kandidat i International Business and Politics!”

SCENE 3

Persefone og Erinyerne er på vej op til Jorden for at besigtige deres nye hjem. Der høres lyde af en vogn, der skramler, og hestehove, der traver.

PERSEFONE:

Erinye, der er én ting, der plager mig
min mor
det gamle kære reaktionære fjols
når vi flygter, er det også hende jeg skal forlade
ikke at hun vil opdage det
det sner og sner i hendes sind
hver begivenheds spor når lige at sætte sig
og så bliver det straks sneet til
og hun vil hver dag, hver time, spørge:
"Hvor er min datter? Hvor er min Due?
Det er jo sommer.
Hun har ferie fra Hades.
Hun bør plukke sine blomster på engen
løbe og lege, som hun altid har gjort."
Demensen er løbet af med Demeter
min gudinde, min mor
det er ikke til at holde ud at tænke på.
Har du ikke et godt råd?
Hvad kan jeg gøre for Demeter, Erinye?

ERINYEN:

Frue, som din tjener
har jeg svært ved at svare
jeg er ikke født på sædvanlig vis
jeg har ingen førstehåndserfaringer
med familiebånd!
Men herfra, hvor jeg sidder,
ser det sådan ud:
Demeter og Hades udgør hver sin ende

af det samme hamsterhjul
du kan ikke forlade den ene uden at forlade den anden
dit liv er en gammel aftale
jeg tror ikke det er noget, man kan genforhandle
for os erinyer og dig, min Frue
er der kun én vej til forandring:
Flugt.
Du må vælge: Dronning af Dødsriget
– eller Fri Fugl?
Og ikke meget mere end:
En lille fugl med sit fuglefølge –
tager vi flugten, er der ikke mere pomp og pragt til os
vi må leve i evig påpasselighed
ydmyge må vi rejse omkring i forklædning
som din mor gjorde, da hun ledte efter dig dengang
da Hades havde stjålet dig
det er sådan noget, du skal forberede dig på
at tage job som au pair
som rengøringspersonale
er du parat til det, min dronning
min Persefone?

PERSEFONE:

Det ved jeg egentlig ikke
men jeg må gøre forsøget
jeg må ofre Demeter
hvis hun da stadig er Demeter
og ikke Demensen selv
Demensen selv har jeg IKKE mange følelser for –

SCENE 4

Persefone, Hades og Erinyerne befinder sig i det nybyggede dødsrige. Hades viser rundt. Der høres spredte stemmer, skramlen med ting og døre, der åbner sig, små begejstrede udbrud fra Erinyen og Persefone, der siger: "Neeej!" og "Wow!"

PERSEFONE:

Hvor vanvittigt at mærke de varme stråler på sin hud
og samtidig se de nøgne træer!
Hvis jeg skal forstå alting ret:
Så skal træerne snart aldrig mere være nøgne?
Og vi skal altid have udsigt til dem, påklædte og blomstrende?

HADES:

Det er rigtigt, mit lille kirsebær
vi skal bo her midt i den nye verden
i glasbyggeri med lys og luft tolv måneder om året.
Du og jeg, min due
er blevet stuerene.
Menneskene har fået
Døden helt ind på livet
til gengæld for en evig sol!
Det er ren win-win, hvis du spørger mig.

ERINYEN:

Der må da stå noget med småt
det virker alt for godt til at være sandt?

HADES:

Det var de gamle sandheder, Erinye
i den her tidsalder er alting optimalt.

PERSEFONE:

Alting og alting

her sidder jeg
stadig i min guldbikini
det samme gamle hamsterhjul
jeg, den evige gnaver
nye møbler og gammelt slaveri.
Gad vide om der nogensinde
kommer RIGTIGE forandringer?
Nej! Disse spørgsmål er nyttesløse
jeg må lege med mine diamanter
uden brok
I am not a nagging wife.

HADES:

Det er nemlig rigtigt, skat
se her, vi har også fået jacuzzi
og hjemmebiograf
se, her er Demeters værelse:
Havudsigt til den visne hjerne!
Det er da det mindste, jeg kan gøre
for min svigermor.

SCENE 5

Persefone og Erinyerne er i gang med at pakke kufferterne. Der høres lynlås, der lyner i, forpustede åndedræt og diverse bump fra kufferter, der rejses op og bæres ud til vognen. Hestevrinsk.

ERINYE:

Ruteplanen siger, vi kan komme til Pluto på fem dage
hvis vinden er rigtig!

Og så: UD af denne galakse!

Et sted hvor planeterne hedder noget ganske andet –

Ikke flere monumenter for den gamle verden.

PERSEFONE:

Ak, hvilken skønhed Jorden lokker med, nu hvor vi

skal forlade den

alle små blomster begynder at vise sig

her i den spæde februar.

Fuglene kvidrer som besatte!

Og måske er de besatte!

Som om at Jorden selv skal dø og beder om vores nåde.

ERINYE:

Skynd Dem nu, min Frue, vi ved ikke, hvor længe Hades er væk!

Han kommer med stakkels Demeter, og vi skal være over

alle bjerge inden da.

PERSEFONE:

Nævn ikke min mor, Erinye!

Mit hjerte går midt over.

Når jeg tænker på Demeter kan jeg godt forlade selve

Jorden uden at blinke,

det er jo bare en Jord,

og den skal nok klare sig

men Demeter, *ma mère* !

Demeter, som i sit savn efter mig rejste omkring
forklædt som gammel kone
hun passede en fin families spædbarn
og hun havde givet den lille evigt liv
hvis ikke hans mor havde mistet troen.
Demeter, som fik hjælp af Hekate til sidst
til at finde mig
– Hekate, Hekate, med slanger i håret! –
men Demeter var ikke bange
Hekate og Demeter blev venner
Demeter lagde landskabet øde for min skyld
Demeter sagde: “Der bliver intet forår før jeg har min Persefone
hos mig igen”
og Hades måtte bøje sig
men snød alligevel
han lagde frøet på min tunge
jeg slugte denne lille røde tand
granatæblefrøet er
jeg slugte det og bar forbandelsen med mig
jeg kom hjem til Mor og Olympen
men på lånt tid
vi fik foråret, sommeren, efteråret
men hver vinter skulle jeg ned til ham,
Onklen
Onklen!
Hvor jeg hader det ord: Onkel
Onkel Hades, Onkel Hades
hvilket tragikomisk ordspil –

ERINYEN:

Frue, så er det nu!
Ikke flere bitre vittigheder
nu svinger jeg pisken over hestene
og vi tager af sted
vi skal bo et andet sted

en ny planet
det er ikke hver dag, man kommer på rumrejse
i guddommelig hestevogn.

**“MENNESKENE
HAR BYGGET**

**NYE DYR,
OG DER ER
IKKE**

**BRUG FOR
HENDES MERE.”**

SCENE 6

HADES:

Honey
I'm ho-o-ome!
Honey, honey, hi
Her kommer jeg
med din demente mor under armen
min gamle visne søster Demeter
jeg lader ikke nogen i stikken
jeg bliver i familien.
Perse –

HADES stopper op.

HADES:

Persefone?
Granatæbledronning?
Skat?

HADES høres løbe fra rum til rum, forpustet og nervøs.

HADES:

Ingen Persefone her!
Ingen Persefone her!
Hendes klædeskab er tomt!
Hendes smykkeskrin er tomt!
Hendes bogreol er tom!
OG HVOR ER ERINYERNE???
SIG MIG ENGANG
HVOR ER ERINYERNE!!!!
Kan du sige mig det, din gamle grøntsagskvinde!
Hvor er din datter og vores tjenestefolk?
HVOR ER HESTEVOGNEN???
HVOR ER HESTENE???

Der høres musik, HADES' skridt og klagende støn.

HADES:

Og hvad er nu det?

Hvad er nu det?

Hvad er det, der kommer krybende?

Blæksprutter?

Oh, rædsel!

Gennem mit nye kæmpemæssige vindue ser jeg de ottearmede
monstre komme krybende hen over stranden!

Et enormt og slimet optog!

Sig mig engang, hvad er meningen?

Hvad i alverden er meningen?

Jeg skal vist have mig en snak med Poseidon –

Det ligner jo hans hoved, de kommer bærende med der!

Hvilken grusom spøg!

Nej, vent –

Det ER Poseidons hoved –

Poseidons hoved er blevet et simpelt jagttrofæ!

Er det her egentlig civilisationens afslutning?

SCENE 7

PERSEFONE:

Erinyer!
Hvilken berusende flugt indtil videre!
Bare suse over himlen i egen kare!

ERINYE:

Det må du nok sige, frue!
Men bare af rent nysgerrighed:
Hvad er det, der foregår dernede?
Et helt regiment af væsener kommer vandrende
de nærmer sig Akropolis –

PERSEFONE:

Blæksprutter!
Se, de skifter farve, når de går over græsset –
hvordan trækker de overhovedet vejret?
Og hvad er det for en lyd?
Erinyer, jeg tror de synger!
Jeg tror, at blæksprutterne synger.

ERINYE:

Måske behøver vi alligevel ikke rejse så langt, frue
måske er der et systemskifte på vej
nu hejser de et flag dernede
hvilken dejlig blåviolet!

PERSEFONE:

Nej, ved du hvad
vi har sat sejl mod nye galakser
dernede får de måske nye herskere
men hvem siger, de nye herskere
er vores venner?
Da jeg var en lille pige

viste min onkel Poseidon mig
hvordan de ottebenede jager
de gemmer sig i kokosnøddeskaller
og laver bagholdsangreb på deres ofre
ikke specielt sympatisk!
Herkules dræbte Hydra med de ni hoveder
men han lod blæksprutterne leve
og se dem nu triumfere!
I dag lærer vi, at det er bedre
at have otte arme end ni hoveder
desuden har de en hjerne i hver arm
for slet ikke at tale om:
tre hjerter!
Vi ved ingenting om Jordens fremtid –

Vi holder kursen mod den næste galakse
et andet sted til os
et andet sted til os i det ydre rum
hvem ved hvilke årstider, der venter os der
eller hvilket liv?
Måske må vi finde på det hele selv derude
måske må vi bekriige nye fjender
vi må leve af de bær og rødder, vi nu kan finde
eller hvad de nu har at spise derude
vi må, og vi skal, til enhver tid fægte med åben pande
vi var vel ikke Dødsrigets herskerinder for ingenting –

PEDER FREDERIK JENSEN

Peder Frederik Jensen

Sammen

SAMMEN

SAMMIEEN

Instruktør:

Niels Erling

Lydscenograf:

Rasmus Juncker

Medvirkende:

Christine Sønderris
Nicolai Jørgensen

*Indspillet på Regensen i København
i december 2017*

Omarbejdet fra novelle, trykt i antologien
Skam, Høst og Søn, 2017

MIKKEL ringer hende op. HANNAH tager telefonen.

HANNAH:

Det er Hannah!

MIKKEL:

*MIKKEL åbner en dør til altanen og går ud. Han har en lighter.
Idet HANNAH svarer, skøjter MIKKEL på stenen en enkelt gang.*

Det er Mikkel

...

Jeg har fået din mail.

...

Hallo?

MIKKEL skøjter på stenen.

Ja.

Det var en overraskelse. Jeg
ved ikke, hvad jeg skal sige.

Det er også længe siden. Vi var
fulde.

Det tror du jo ikke på. At det
undskylder noget.

Nej. Det gør det ikke. Det er jeg
glad for, du siger.

Jeg skammer mig.

MIKKEL vælter en flaske med foden, den klirrer mod stenaltanen.

Hvad var det?

Ja.

Hvor er du nu?

Hvor er det?

Du har ikke flyttet dig. Ikke at det overrasker mig. Det overrasker mig, faktisk overhovedet ikke. Du bor altså, hvor du altid har boet?

Ved du, hvorfor jeg forlod byen?

...

Hva'? Ved du det?

En flaske.

...

Jeg skammer mig, Hannah.

Jeg skammer mig, fordi jeg ikke havde tænkt. Ikke før din mail. Jeg havde ikke tænkt, at det var sådan, det var. At der var noget galt.

Hjemme. Jeg står på altanen. De er ved at male vinduer overfor.

Samme sted.

Ja, det er det samme. Eller nu er det ikke det samme. Det har været det samme.

Jeg har en idé om det?

MIKKEL skøjter på ligherstenen.

Vidste du overhovedet, at jeg var flyttet?

Selvfølgelig. Det talte vi da om dengang ...

Hvem vi?

Os vi. Alle vi. Folk talte da om det.

Men I gjorde ikke noget.

Nej, vi. Hvad skulle vi have gjort?

MIKKEL skøjter kontinuerligt på ligherstenen.

Ja!

Ja, hvad?

Det er for meget forlangt, men det er samtidig problemet.

At?

Der aldrig skete noget. At ingen for alvor var vigtig nok. Alting var grænseoverskridende, og alle sad fast. Alle sad fast i grænseover-

skridelse, og det var det eneste, vi kunne. Jeg vidste det ikke, for jeg var altid skæv. Vi var altid skæve. Men hvis du tænker på det, så gjorde vi så meget dumt. Vi byggede så meget op, og det blev almindeligt. Det hele blev almindeligt.

MIKKEL tænder en cigaret og har svært ved at holde en hoste tilbage.

Det var derfor, jeg forlod det, for at finde ud af hvad det normale er. Den morgen. Du har faktisk ikke set mig siden, og det har du aldrig tænkt over?

Jo.

Men du har aldrig syntes, du skulle finde mig? Du sidder og siger, du skammer dig. Nu skammer du dig. Men ved du hvad. Ved du hvordan sådan noget fungerer? Man skal kunne mærke det. Det hjælper mig ikke, at du siger, du skammer dig, at du har det sådan og sådan med min mail. Vel. Det hjælper ikke skid. Det, der hjælper, det er det, man kan mærke herinde. Her – inde. Ik’?

...

Dit skvat. Du er. Nej, ved du, hvad du er. Du er den største idiot.

Du er en større idiot end min far.
Kan du huske, jeg fortalte dig om
ham? Kan du overhovedet huske,
at jeg gerne ville ... Men det kan
du for helvede ikke leve op til.
Vel. Fordi du allerede dengang
var et nul og alligevel har jeg
savnet dig.

...

Er du der?

Hvad skal jeg sige?

MIKKEL rejser flasken og sætter den. Den siger et lille klunk.

Det ved jeg ikke. Jeg er ikke dig.

Nej, du er dig selv. Stadigvæk.

Det tror jeg faktisk ikke. Men
jeg er begyndt at skrive om det.
Jeg har meldt mig på et kursus,
hvor de læser mine ting. De siger,
det er godt. De siger, de gerne
vil udgive det. Jeg bruger jeres
navne. Det er derfor, jeg skriver
til dig. Jeg bruger jeres navne for
at vinde min virkelighed tilbage.
Det er dig, det ...

Hannah?

Mikkel.

Hvad skal jeg gøre?

Spørger du mig om det?

Spørger du én gang til, lægger
jeg på.

Som et røvhul, Mikkell. Du kan se
dig selv som et stort, selvoptaget
og blindt røvhul. Hvis du kan.

Ja, kan se dig selv. Jeg kommer
faktisk i tvivl.

Fordi jeg husker dig, og det,
jeg husker om dig, hænger ikke
sammen med selvindsigt, og hvis
du stadig bor i din hybel og ikke
har rykket dig, hvorfor skulle du
så? Forstår du? Jeg har bevæget
mig, jeg skriver om det her, jeg

Hvad skal jeg gøre, Hannah?

Jeg læste din mail i går aftes,
jeg tog sovepiller. Jeg har haft
mærkelige drømme. Jeg ved
ikke, hvem jeg er længere. Det
er det eneste, jeg kan tænke
på. Hvem er jeg, når jeg ikke
kunne se, hvad jeg gjorde
dengang, hvordan kan jeg så
se mig selv?

Hvad?

Hvorfor det?

henvender mig til dig, jeg siger:
Du har voldtaget mig, Mikkel.

Her hoster MIKKEL højt, han harker en snotter i munden og spytter.

Ikke omvendt. Du har ikke engang
forsøgt at finde mig. Der er gået
fire år, og du har ikke ringet. Du
har ikke skrevet, så hvordan skal
jeg tro på dig? Virkelig tro på dig.
Tro. Jeg siger dig, mennesker for-
tryder. Ikke som dig. Du gemmer
dig. Hvad skete der, da du rejste
dig fra gulvet? Hvad tænkte du,
da du tog dine bukser på og gik?
Kan du se mig ligge på gulvet?
Min alt for tynde krop. Mine små
bryster, du havde slikket på imens
med din hundetunge, din, din
ånde og din sved på mine bryster,
på mit ansigt.

*MIKKEL spytter, bevæger sig, åbner døren og lukker den igen.
Kommer igen til at vælte flasken.*

Mit ansigt du slet ikke så, du bare
scannede som en kode på et
busstoppested. Min ...

Jeg kan ikke se noget. Jeg kan
ikke huske noget. Indtil i dag
har jeg bildt mig ind, at det var
noget, vi gjorde sammen. Som
vi havde gjort så meget andet
sammen.

Sammen?

Sammen.

MIKKEL skøjter en gang på lighterstenen.

Sammen?

Ja, hvad mener du? Hvorfor spørger du på den måde?

Fordi sammen betyder noget. Det er ikke bare noget, man siger. "Sammen". Det er en udvidelse af vi'et. En sammenføje af to mennesker. Det indebærer frivillighed, deltagelse, glæde.

Gør det?

Hvad mener du?

Gør det? Jeg mener: er du sikker?

MIKKEL skøjter igen.

På hvad?

På om det gør det.

Om det hænger sammen?

Ja.

Hvad skulle det ellers?

Jeg ved det ikke.

Hvorfor sagde du det så?

Jeg sagde ikke noget.

A' hva' gjorde du ikke?

Jeg foreslog en anden måde at forstå det på.

Det her er ikke en intellektuel leg. Forstår du det? At du ikke er i en position, hvor det kan betale sig at abstrahere væk fra realiteterne. Det er ikke en abstrakt leg, det er mig. Mig. Jeg har et navn, du stadig husker, du har et navn. De andre har et navn. Jakob Villa, Andrea, Theis, Bassil, Fajid, Erika, Anne-Sophie. Helt almindelige navne, en helt almindelig gruppe, set ud fra navnene. Utilpassede unge i en provinsby, bare lidt for meget speed, lidt for meget bong, lidt for meget alkohol og lidt for meget fest i stedet for eksaminer og den direkte vej til dyrlægestudiet. Det er så almindeligt, at jeg næsten kaster op. Jeg fortryder de år, jeg

fortryder, at jeg lod mig fascinere af tegningerne, I lavede, når I var skæve, af musikken I spillede. Jeg fortryder, at jeg sad i den lortesofa med mit lange hår foran ansigtet og spildte mit liv. Forstår du det? Det er bare mit liv, men det gjorde vi sammen, vi spildte vores tid sammen, og vi byggede op til katastrofen sammen, vi var nøgne sammen, og vi havde sex med hinanden, sammen. Det medgiver jeg, og at jeg var lidt for nøgen lidt for tit, at jeg lod dig ligge i mit skød bare med underbukser på, at jeg endda kneppede dig af medlidenhed, gjorde det med dig og Fajid på én gang for at se forskellen på jeres pikke, på hans omskårede og din kristne omgang forhud. Det medgiver jeg. Forstår du det? Men ikke længere end det. Min grænse gik den morgen. Jeg tror, din gik det samme sted. At du ikke længere holdt dig inden for fællesskabets rammer. Du gjorde noget, man ikke gør, og alle vidste det, for jeg fortalte det, inden jeg gik om morgenen. Jeg sagde: Jeg går, og jeg kommer aldrig igen. Jeg sagde: Mikkel har voldtaget mig.

MIKKEL hoster, harker lavt, irriteret, forsøger at få noget ud af halsen.

“MIT ANSIGT

DU SLET IKKE

SÅ,

DU BARE
SCANNEDE
SOM EN KODE

PÅ ET
BUSSTOPPE-
STED.”

Og så så de væk, de så ned, de
åbnede øl, gik ud på terrassen, de
røg. De sagde ingenting, men jeg
gætter på, at de forsvandt, at du
ikke forstod, hvor de blev af, hvor
festen gik hen?

Jeg så jo stadig Bassil. Vi
tegnede stadig.

MIKKEL spytter.

Og han sagde aldrig noget.

Der er ingen, der har sagt
noget. Ikke før nu.

...

Jeg mødte en polak nede i
parken. Jeg kunne se hende fra
min altan. Hun sad og legede
ved sandkassen med sit barn.
Jeg står det samme sted nu.
Jeg står og kigger ned i parken.
Hun kommer ikke. Forstår du,
hvad jeg mener? Den anden
dag gik jeg ned til hende, og jeg
sagde et eller andet til hende,
og hun svarede på engelsk. Jeg
kunne høre, at hun var fra et
slavisktalende land. Jeg sagde:
Jeg kan godt lide polsk. I det
samme faldt barnet. Kvinden
rejste sig. De gik. Jeg havde
sorte Kina-sko på. Da jeg
gik ind i opgangen, læste jeg

Mikkel.

Jeg er et andet sted.

Jeg ser ikke sandheder på samme måde længere. Den der form for filosofi.

graffitiene, som jeg har læst så tit, og det var det, jeg tænkte på, da jeg fik din mail. Da jeg så dit navn, tænkte jeg på de grafittier og på den polske kvinde. Hun har ikke været der siden. Kan du se, hvad jeg mener? Det er jo det, ikke, da hun gik, det var jo det, for fanden, helt klart. Forstår du?

Ja?

Et...

Hvad mener du?

MIKKEL skøjter på lighterstenen.

Engang, lige inden den morgen, lige før jeg forlod byen, vågnede jeg nede ved søen. Jeg var gået i søvne. Kan du huske vores have? Hvordan græsplænen gik helt ned til stien ved Sønder Sø? Jeg har gået hele vejen fra mit værelse i kælderen, ned gennem haven,

ud gennem lågen, hen over stien og ned på bådebroen, hvor jeg så vågnede op og frøs. Da jeg vågnede, tænkte jeg ikke: Wauw! Der var ikke noget odiøst i det, som der ville have været før. Der var ingen sandhed, ingen større erkendelse. Der var bare det, at jeg frøs og undrede mig på én gang. Jeg rystede og var i tvivl. Tvivl og undren og kulde og i det samme vidste jeg, at det var slut med hash, slut med stoffer. Forstår du, hvad jeg siger?

Er du sikker, Mikkel?

Jeg forstår dig godt, Hannah.

Jeg er aldrig sikker. Det ved du.

MIKKEL rejser flasken op.

Hvad er du så?

Alene.

Ja.

ALEXANDRA LOONIN

Alexandra Loonin

Blåkløkker

BLÅKLØKKER

DLANLONNEN

Instruktør: Petra Adlerberth-Wik

Lydscenograf: Tomas W. Raae

Oversættelse fra svensk: Amanda Linnea Ginman

Medvirkende: Anette Støvelbæk
Mikkel Arndt
May Simón Lifschitz

*Indspillet på Regensen i København i
december 2017.*

MIKIN kan spilles af en kvinde på ca. 20-30 år.
M og L kan spilles af samme person, f.eks. en
mand på ca. 30-40 år. MINNIE kan spilles af en
kvinde på ca. 40-60 år.

Regibemærkningerne skal ses som forslag,
men er ikke lov.

/ indikerer begyndelsen på den næste replik.

MIKIN: Jeg ved ikke engang, hvad det betyder.

M: Sindssygt.

MIKIN: Så forklar mig det.

M: Hvis ikke du forstår er det ligegyldigt.

MIKIN: Du forventer at mit sprog skal være ligesom dit /

M: Det er ligegyldigt, siger jeg.

MIKIN: men du vil aldrig forklare.

M: Nogle gange ser jeg på dig og drømmer om at have en rigtig konversation.

MIKIN: Og hvad betyder det?

M: En samtale. Med ord.

MIKIN: Det er jo dig, som aldrig siger noget.

M tier.

MIKIN: Du siger jo aldrig noget, før jeg tvinger dig til det.

M tier.

MIKIN: Du siger ingenting, før jeg presser dig, indtil vi kommer op og skændes, og du begynder at tale henover hovedet på mig.

M tier.

MIKIN: Ellers bliver du fuldstændig tavs, og det er endnu værre.

M tager en violin ud af violinæsken.

MIKIN: Palabras difíciles pueden ser difíciles de interpretar pero son las palabras simples que duelen.

M stemmer sin violin.

MIKIN: Vil du vide hvad jeg sagde, eller?

M: Nej.

MIKIN: Selvfølgelig vil du vide det.

M: Faktisk ikke.

MIKIN: Indrøm det.

M: Jeg vil ikke vide det.

MIKIN: For hvis du vil vide det, kan du jo bare spørge, om jeg vil oversætte. Hvis du vil, altså.

M stemmer sin violin.

MIKIN tier.

M: Ok.

MIKIN: Ok, hvad?

M: Oversæt, så jeg forstår det.

MIKIN: Jeg sagde, at svære ord kan være svære at tolke, men at det er de enkle ord, som gør ondt. Forstår du?

M spiller og varmer op.

MIKIN: Det betyder, at det ikke er alt det pis, du siger, som gør, at jeg får det dårligt. Det er dine ja'er og dine nej'er. Dine "Ja, jeg kommer til at være der," og dine "Nej, det kan jeg ikke huske, at jeg sagde på den måde."

M spiller Hungarian Rhapsody af Brahms.

MIKIN: Ja, jeg vil – nej, jeg vil ikke – stilhed, stilhed, stilhed på nær det der skide instrument. Hvorfor taler du ikke med mig? Jeg er bange for, at jeg aldrig kommer til at trække vejret igen.

M vender sig et andet sted hen og spiller.

MIKIN: Jeg troede, jeg skulle dø, da jeg så dig i dag. Troede du ville tage livet af mig ved at stå der på den der måde, men så sagde du til mig, at jeg skulle blive, og nu er det gået op for mig, at du er fuldstændig ligeglad. Dit blik er allerede væk.

M: Undskyld.

MIKIN: For hvad?

M: Det ved jeg ikke.

MIKIN: Hvor skal du hen? Hallo? Du kan ikke gå, når du allerede er forsvundet. Du var forsvundet allerede, da vi mødtes!

*M hopper henover hullet i marken, som er stort,
uhyggeligt og uendeligt.*

MIKIN:

Forsvind!

Hvordan nederlaget lugter?

Som cigarettingrer. Beskidte hovedpuder. Gule lagener. Som blond, krøllet hår. Som andres kys, der ikke slår til. Som sorte hæle, rødvin, tegnefilm, kikset musik, kaotisk vrøvl, udrevne sider, din nøgne nakke, min hud mod dit gulv, et tusinde døde roser, lugten af IKEA, nedslidte gulvtæpper, træ, græs, whisky, Penélope Cruz og en sidste-øjebliks flugtplan. Tiden tilbragt med at løbe henover pladser og igennem plazaer for at udfylde det iltløse tomrum, som dine arme udhulede. Som bjergtoppe besteget for at nå op til Jesus eller Gud med bønner i natten. Bjergtoppe som aldrig leder fremad, pengetelegram, endnu et big bang, og måske tilgiver jeg dig, fordi du kom tilbage.

Nederlaget er den konstante fiasko, jeg vandrer på. Nederlaget er ugerne i håret, som du ikke reder ud. Nederlaget er ikke at stå op for mine egne værdier, mens jeg på mystisk vis bliver ved med at bære over med dine.

Jeg ved ikke, hvordan jeg skal flygte, hvis ikke jeg kommer tilbage med håbet om at slippe for at drukne en sidste gang.

Jeg læser side efter side for at mindes dit navn.

*MIKIN markerer hullets kanter, det lyder som et kridt
mod en tavle.*

“DU HAR JO
BUNDET

MINE FØDDER,
ANKLER OG

LÅR FAST
TIL GULVET.”

Side efter side farvelægger jeg konturerne, du efterlod.

MINKIN markerer hullets kanter, det lyder som et kridt mod en tavle.

Side efter side skriver jeg på på fortovene for at du skal se det. "Hej, jeg er her, og jeg savner dig. Hej, jeg er her lige ved, hej-hej. Hallo? Kan du se mig? Jeg fortvivler. Hallo, hørte du mit hej-hej?"

Hvis bare tiden kunne ske.

MIKIN hopper ned i hullet. Der sendes et S-O-S signal ud.

MINNIE: Elsker du ham endnu?

MIKIN: Jeg kan ikke elske.

MINNIE: Elsker du ham endnu?

MIKIN trækker sig op af hullet.

MIKIN: Det gjorde jeg aldrig.

MINNIE: Elsker du ham endnu?

MIKIN: Hvad vil du have, at jeg skal svare?

MINNIE: Elsker du ham endnu?

MIKIN: Det ved jeg jo ikke, ok?

MINNIE: Elsker du ham endnu?

MIKIN: Det troede jeg, at jeg gjorde.

MINNIE: Elsker du ham endnu?

MIKIN: Det spiller ingen rolle.

MINNIE: Elsker du ham endnu?

MIKIN: Spørg mig om noget andet.

MINNIE: Elsker Du Ham Endnu?

MIKIN: Jeg vil ikke tale om det her.

MINNIE: ELSKER DU HAM ENDNU?

MIKIN: Fuck you! Fuck you, fuck you – fuck me en gang til, bare en gang til, så lover jeg aldrig at nævne det her igen. At leve og vågne og falde i søvn og møde mennesker, som forventer, at jeg skal findes og at fortælle dem, at jeg ikke findes og at kigge på dem for at forsikre mig selv om, at de er alt for lykkelige til den følelse, jeg har at dele med dem.

At leve og vågne og ikke falde i søvn. Ikke møde mennesker, for jeg kan ikke holde deres forventninger ud, kan ikke tvinge mig selv til at være det, jeg ikke er, og at blive ked af at kigge på ansigter fulde af simuleret latter, ansigter som ikke føler det, de burde føle. Foragt. Kærlighed. Had.

Det er meningen, at de skal være taknemmelige for hinanden, men det er de aldrig. Ikke før det nærmest er under tvang, en sidste gang, allerede ovre eller ikke godt nok. Så indser de, at de er mislykkedes

og lader som om, maler om, vasker alle skyerne af mislykkethed væk og pludselig lyser den kunstige sol deres mørke op, en indsprøjtning ad gangen. Alt for at slippe for at være sølle. Alt for at slippe for at leve, som jeg lever.

Jeg klandrer dem ikke.

Forsvandt du? Hallo? Spørg mig igen.

L lægger MIKINs hoved i sit skød og begynde at stryge hende kærligt over håret.

MIKIN: Kom tilbage efter mig, når jeg dør.

L: En pause midt i livet.

MIKIN: Kom tilbage, når jeg dør. Så er du sød.

L: Du tager bare en pause midt i livet.

MIKIN: Kom tilbage efter mig, når jeg dør.

Stilhed.

MINNIE: Savner du ham?

MIKIN skriger.

L: Han er her stadig.

MIKIN: Nej.

MINNIE: Hold dig væk.

L: Han er her.

MIKIN: Han er her ikke! Hvis han var her, havde jeg været glad!

MINNIE: Løb indtil du er uden for rækkevidde.

MIKIN: Han er her ikke, og det gør ondt, og jeg kan ikke gøre andet end at overleve, og at overleve er at savne, så jeg har lov til at savne ham. Ellers findes jeg ikke. Hvis ikke han er savnet, er jeg død.

MINNIE: Sæt det ene ben foran det andet og flygt.

MIKIN: Jeg skal bare lige ringe først.

L: Læg på!

MIKIN: Det behøver ikke være / som det var inden.

L: Han var ikke engang din til at begynde med.

MIKIN: Det kan han blive.

MINNIE: Døden kommer.

MIKIN: Ti så stille.

MINNIE: Du kommer aldrig til at grine igen.

MIKIN: Hold kæft, sagde jeg.

MINNIE: Jeg kan høre det på dig, det er ude med os nu.

*Inden MIKIN når at sige noget, bliver hun fældet af L.
Måske binder L hende ovenikøbet fast til gulvet.*

MINNIE:

Jeg vidste, at det her ville ske, jeg vidste, at det var slut. Døden er hos os nu, hvordan skal vi slippe af med den? Døden er her i form af Johannes Brahms, fuld af gulnet cancer. Døden i form af lugten af Clara og hendes fingre mod sort og hvidt. Spil mig. Spil mig. Men slå mig ihjel, inden hun dør. Slå mig ihjel, før døden gør.

Stilhed. Da lyden kommer tilbage er det kun L og MIKIN som eksisterer.

L:

Du skal ikke være vred.

MIKIN:

Det er let for dig at sige.

L:

Nu er det på tide at komme videre.

MIKIN:

Du har jo bundet mine fødder, ankler og lår fast til gulvet.

L:

Det føles bare sådan. Op og stå.

MIKIN:

Det kan jeg jo ikke!!!

L:

Op og stå.

MIKIN:

Forresten skal du ikke udtale dig om, hvad jeg skal gøre med ting, du ikke ved noget om. Så som mig,

mit liv eller min vrede eller hvordan jeg skal bevæge mig, når jeg sidder stille.

L: Det tror du ikke, jeg ved noget om?

MIKIN: Du ved ingenting.

L: Hvordan det føles og lugter, hvordan det smager i din mund.

MIKIN: Spyttede du lige?

L: Ja.

MIKIN: Selv om du ikke ville?

L: Nej.

MIKIN: Så ved du ikke, hvad jeg gennemlever.

L: Jeg ved, hvordan det føles.

MIKIN: Du ved ingenting.

L: Jeg ved, at du har mistet alle dine venner. At du har slukket lyset og ikke tør bevæge dig udenfor. Du foretager dig ingenting, du kan ikke engang tørre dig ordenligt.

MIKIN: Okay. Må jeg se fjernsyn nu?

- L:** Du foretager dig ingenting.
Orker ingenting. Du trækker
ikke længere vejret.
- MIKIN:** Jeg veeeeed deeeeeet.
- L:** Jeg vil gerne hjælpe dig.
- MIKIN:** Hvorfor spyttede du på den?
- L:** Den var helt udtørret.
- MIKIN:** Kroget som en blåklokke.
- L:** Som dig.
- MIKIN:** Han fortalte aldrig hvorfor.
- L:** Spurgte du?
- MIKIN:** Nej. Eller jo. Det ved jeg ikke. Indirekte måske?
- L:** Hvorfor stoler du ikke på mig?
- MIKIN:** Det behøver du ikke blive deprimeret over, jeg stoler
ikke engang på mig selv.
- L:** Men jeg er ikke dig.
- MIKIN:** Hvordan kan jeg være sikker på det?
- L:** Det er på tide at rense ud i
alt lortet.
- MIKIN:** Nej tak. Nej tak. Jeg lader den stå her i stedet for.

Hos mig, med mig i sikker forvaring, så ingen andre skal bekymre sig eller fratages deres fridage på grund af misfarvningerne i mine trusser.

L:

Det er på tide at vaske sig.

White noise som i et dødt rum. Så bliver alting deformeret. Verden er ligesom anderledes. Åndedragene lyder som fuglekvidder. Latter lyder som når man gurgler mundskyl i svælget. En banken som lyder som et bønnekald. Osv.

MINNIE:

Vækkelsen.

MIKIN:

Afskyen og hadet blitzer fra solar plexus. Rynkede øjenbryn, jeg ser dem. Køkkenskuffer fulde af forglemmigej – jeg elsker ikke længere dig. Jeg elsker ikke længere dig.

Hvem sagde frihed? Frihed fra hvad? Mig selv? Den åndsløse genudsendelse af et liv på pause, et liv blændet af skønheden, som er dig og alle de åbne sprækker af ufuldbyrdet destruktion. Gå ikke derind. Tør ikke vende tilbage. Ikke bevæge mig mod det, jeg ikke vil være, ikke bevæge mig mod det, jeg ikke vil blive. Stoppe op der, hvor du ikke falder, på pladser hvor du ikke bryder sammen, pladser hvor du hænger sammen. Mest af alt: Ring ikke.

MIKIN tramper et S-O-S, men det er jo en anden verden, så det lyder mest som et bønnekald fra en minaret.

Han gav mig aldrig nogen nydelse, hvis altså ikke nydelse er mit eget fravær og smertens konstante

fucking tilstedeværelse. Vi havde ingenting. Han havde aldrig, han havde altid, mig, udsplattet i puderne i hans seng. Og jeg skreg på ham. Skreg efter ham. Skreg efter ham med ben, som kravlede over ubehandlede brædder for at nå frem. Ledte overalt med forhåbningen om at blive fundet. At jeg skulle være nået om på den anden side af det.

MIKIN trækker vejret (som fuglekvidder) og strækker sin krop. Så småt begynder hun at bevæge armene og benene, som lavede hun sneengle på gulvet. Hun griner, hvilket jo lyder som gurglen. MINNIE stiller sig meget tæt på MIKINs ansigt.

MINNIE: Du ser glad ud.

MIKIN: Jeg ved det.

MINNIE: Du ler.

MIKIN: Hvad laver du her?

MINNIE: Kigger til dig.

MIKIN: Behøves ikke.

MINNIE: Siger du altid.

MIKIN: Har aldrig sagt det før.

MINNIE: Jo, du har.

MIKIN: Jeg har det i hvert fald godt nu.

MINNIE: Har du?

“AFSKYEN

OG HADET
BLITZER

FRA SOLAR
PLEXUS.”

MIKIN: Ja.

MINNIE: Har du?

MIKIN: Ja.

MINNIE: Har du?

MIKIN: Endelig.

MINNIE: *(Ironisk)* Helt klart.

MIKIN: Nu kommer jeg i tanke om, at jeg måske har sagt det tidligere, men du skal vide, at jeg mener noget andet denne gang. Det var derfor, jeg sagde nej, jeg har ikke sagt det tidligere. Fordi det ikke føles som tidligere. Det føles bare som nu.

MINNIE: Hvordan skete det?

MIKIN: Skete bare.

L: Sker aldrig.

MIKIN: Nu skete det.

MINNIE: Hvordan skete det?

MIKIN: Jeg vågnende, så lå den der.

L: Hvad lå der?

MIKIN: Lykken.

L: Le nu ikke for meget.

MIKIN bevæger sig, har energi i kroppen.

MIKIN: Det er virkelig kikset at være så kedelig der.

L: Er hun virkelig lykkelig?

MINNIE: Det påstår hun.

L: Det kan ikke være rigtigt.

MINNIE: Det ser nu sådan ud.

*MIKIN griner, hvilket vi ved lyder som at gurgle
svælget i mundskyl.*

L: Er du syg?

MIKIN: Nej.

L: På stoffer?

MIKIN: Jeg er bare så glad.

MINNIE: Det er tip-top. Tillykke. Det under
vi dig.

L: Sig noget sandt. Noget rigtigt.

MIKIN: Det gjorde jeg da lige.

L: Sig noget, som ingen
andre ved.

MIKIN: Det er en dum leg, og jeg vil ikke lege den.

L: Jeg længes efter at gå hjem, så jeg kan købe chokolade på vejen og spise det i tavshed, hastigt og krampagtigt. Og du beder mig om at tage med ud og gå tur i parken eller se fodbold på dit værelse, så jeg lyver og vasker hænderne under vandhanen eftersom det eneste, jeg vil, er at spise i fred. Alene. Jeg er et mislykket eksempel på disciplin, og jeg ser ned på min eget kommetil-kort. Jeg lyver for dig, men mest af alt lyver jeg for mig selv. Det er svært at synes om nogen, som lyver så meget som mig, så jeg synes ikke om mig. Faktum er, at jeg måske endda hader mig. Din tur.

MIKIN: Jeg vil ikke være med.

L: Du er bange for, at jeg dømmer dig, men det gør jeg ikke.

MIKIN: Jeg vil skide på, hvad du tænker.

L: Så fortæl.

MIKIN: På vejen herhen, så jeg fem personer, jeg havde lyst til at knalde. Jeg kommer til at tænke på to af dem resten af aftenen. En af de to kommer til at dukke op

et sted inden for den nærmeste eller mindre nære fremtid, og på det tidspunkt har jeg i mine tanker allerede ladet vedkommende gøre alt tænkbart ved mig.

Alle, jeg har knaldet med siden min første gang, er der stadig. Jeg fantaserer jævnligt om dem. Jeg gennemspiller scenarier om, at vi mødes igen. Hvis det ender med, at vi rent faktisk har sex med hinanden, indser jeg med det samme, at det ikke var det, jeg ville.

Jeg kommer til at ligge der og ønske at tiden ville stoppe ligesom en død, der venter på at passere over til den anden side. Jeg kommer til at ligge der, skuffet over ikke at komme, skuffet over at der er blod og prusten og kød. Jeg kommer til at græde over ikke at se dem igen og hade mig selv for, at jeg græder.

Tidligere, da du sagde, at jeg så glad ud, håbede jeg, at det betød, du ville have sex med mig. Hvis ikke det gjorde, tilgiver jeg dig aldrig.

Jeg mente det ikke alvorligt. Du skal ikke tage det alvorligt. Jeg vil ikke være sådan her.

Et øjeblik passerer.

Jeg er bange for, at jeg dør, hvis du ikke taler, men lad være med at sige noget, for det kan jeg ikke klare. Ti stille. Bare ti stille, men lad være med at gå. Snak om noget andet. Få mig til at holde op. Sig noget nu!

M:

Hej.

MIKIN: Hvad sagde du?

M: Hej.

MIKIN: Hej.

M: Dejligt at se dig.

MIKIN tier.

M: Skal du ikke sige noget?

MIKIN: Jeg overvejede at spørge hvorfor, men bestemte mig for at lade det ligge.

M: Hvorfor?

MIKIN: Jeg ved allerede hvorfor. Det er sådan noget, man siger.

M: Jeg troede, vi skulle holde det her ukompliceret.

MIKIN: Også mig. Den er jeg med på.

M: Så lad være med at sige alt muligt.

MIKIN: Ok.

Stilhed. Måske spilles Hungarian Rhapsody et sted i nærheden.

M: Skal vi virkelig gøre det her?

MIKIN: Ja, hvorfor ikke?

M: Her er ikke ligefrem den bedste stemning.

MIKIN: Lad være med at sige til mig, at jeg skal holde op med at tale, når det er dig, der snakker mest.

M: Jeg kan ikke overskue at blive ved sådan her.

MIKIN: Jeg vil have sex. Nu tager jeg tøjet af.

M: Jeg ved ikke om jeg kan, Mikin.

MIKIN: Tag mig på brysterne.

M tier.

MIKIN: Tag mig på brysterne, sagde jeg.

M adlyder. MIKIN griner, det vil sige gurgler svælget i mundskyl.

M: Hvad er der?

MIKIN: Jeg er færdig.

M: Men ...

MIKIN: Du kan gå nu.

M: Jeg bor her.

MIKIN: Tak, hej.

MINKIN går.

M:

Er det slut?

MINNIE:

Det er kun lige begyndt.

*En ubehagelig, voldsom lyd – som kridt mod en
tavle og en skrækindjagende indånding på samme
tid, mens MIKIN falder bagover og ned i det store,
uhyggelige hul.*

THOMAS KORSGAARD

Splitterravende

Thomas Korsgaard

SPLITTEPDAVENE

SPLIT I ERHÄVENS

Instruktør: Camille Sieling Langdal

Lydscenograf: Marc Breidfjord

Medvirkende: Andreas Jessen
Rosalinde Mynster
Peder Holm Johansen

*Indspillet på Regensen i København
i december 2017*

SALLY og KONRAD er på vej til stranden. KONRAD har lige fået at vide, at hans mor skal undersøges for kræft efter fundet af tre store knuder og vil gerne fortælle sin bedste veninde det.

KONRAD: Jeg skal fortælle dig noget. Det er min mor.

SALLY: *(Forpustet)* Er vi der ikke snart?

KONRAD: Det er lidt vigtigt.

SALLY: Vi tager det, når vi er kommet frem. Mine ben er ødelagte. Hvornår er vi der?

KONRAD: Hold nu kæft, Sally! Det går altså ikke stærkere, fordi du bliver ved med at spørge mig.

SALLY: Min g-streng gnaver.

KONRAD: Tag dig nu sammen.

SALLY: Jeg skulle ikke have klædt om hjemmefra. Jeg er også tørstig.

KONRAD: Er du klar over, hvor ligeglad, jeg er?

SALLY: Hvornår er vi der?

KONRAD: Hvor skulle jeg vide det fra?

SALLY: Du må da have en idé.

KONRAD: Hold nu op med at brokke dig, det går ikke hurtigere på den måde.

- SALLY:** Ved du overhovedet, hvor vi er? Du har sagt i to timer, at nu er vi der snart.
- KONRAD:** Men nu er vi der faktisk snart.
- SALLY:** Nej, for jeg kan ikke gå en centimeter mere.
- KONRAD:** Se vandet dernede. Det er virkelig ikke særlig langt.
- SALLY:** Jeg er pissetørstig.
- KONRAD:** Du kan sikkert købe noget henne i det der issskur.
- SALLY:** Jeg skal have vand nu. Ellers kan jeg ikke gå mere.
- KONRAD:** Du er jo nødt til at GÅ derhen for at få det vand.
- SALLY:** Jeg kommer ikke videre. Cirkus er lukket, Konrad.
- KONRAD:** Du kan ikke være det bekendt. Du er fandeme ikke den eneste, der har det varmt, Sally.
- SALLY:** Vil du ikke hente noget vand for mig?
- KONRAD:** Står der tjener på ryggen af mig?
- SALLY:** JA. DET GØR DER FAKTISK, KONRAD. DET VAR DIG, DER VILLE UD OG SVØMME OG JEG SAGDE, AT DET KUNNE VI SAGTENS GØRE, MEN DU KUNNE I DET MINDSTE HAVE LIDT TÅLMODIGHED, NÅR DU VED, HVOR MEGET JEG HADER AT GÅ. MEN DU VILLE JO IKKE TAGE BUSSEN FORDI HER

SKULLE VÆRE SÅ SMUKT, SÅ SMUKT. OG
HVAD HAR VI SET PÅ HELE TUREN? OTTE-
HUNDREDE EGETRÆER OG EN GAMMEL
DAME MED ÅNDEDRÆTSBESVÆR SOM
LUGTEDE AF TIS.

SALLY sætter sig grædefærdig på en sten.

KONRAD: Tag dig nu sammen, Sally. Det sidste stykke er så kort.

SALLY: NEJ JEG VIL EJ. DU SKAL IKKE BEDE MIG
OM AT TAGE MIG SAMMEN. DU SKAL
FORSTÅ, HVAD JEG SIGER.

KONRAD: FINT. JEG HENTER DET FORPULEDE VAND OG SÅ
VIL JEG IKKE HØRE ET ORD MERE FRA DIG.

*KONRAD går hen og henvender sig i isbutikken.
SALLY sidder alene tilbage og klynker.*

KONRAD: De har ikke noget.

SALLY: Hvad havde de ikke?

KONRAD: De havde kun varme drikke.

SALLY: Du kan ikke være det bekendt.

KONRAD: Men du kan få kakao og kaffe og te og sådan noget.
Vil du have en kop kakao?

SALLY: De er 29 grader, det er sgu da det sidste jeg
har lyst til, Konrad. JEG SKAL HAVE VAND.
De bruger vel for helvede VAND til at lave
deres varme drikke.

KONRAD: Vi går ned på stranden. Der er sikkert et sted dernede.

SALLY: Du er så ond.

KONRAD: Jeg er da ikke ond.

SALLY: Jo. Du er ond mod mig.

KONRAD sukker højt.

SALLY: Du kan fandeme ikke være det bekendt.

KONRAD: Kom! Rejs dig!

De går gennem skoven. SALLY får et chok, da hun ser en blotter.

SALLY: *(Hvisker)* Se.

KONRAD: Se hvad?

SALLY: SE.

KONRAD: SE HVORHEN?

SALLY: Derinde. I krattet.

KONRAD: Føj for satan.

SALLY: Hvorfor har man det behov?

KONRAD: Jeg har aldrig forstået det.

SALLY: Ligge der og spille pik for et fremmed publikum.

SALLY: Der kunne komme en børnefamilie.

KONRAD: Skal jeg sige noget til ham?

SALLY: Nej. Lad ham være. Han er bare en ynkelig, gammel mand. Det her land er sygt, Konrad.

KONRAD: Jeg skal faktisk fortælle dig noget—

SALLY: Kom, nu går vi altså videre. Jeg er for udmattet til at stå her. Lad os få det sidste stykke overstået.

De går længere ned mod stranden.

KONRAD: ENDELIG. Se lige, hvor flot sandet er.

SALLY: Kan vi ikke tage tilbage til byen?

KONRAD: Vi er lige kommet.

SALLY: Jeg ved det godt, men jeg er helt svimmel nu. Det er ikke særlig godt. Måske er jeg ved at dehydrere. Det er fordi du ikke ville hjælpe mig med at få noget at drikke.

KONRAD: Det ville jeg da gerne.

SALLY: Du skaffede i hvert fald ikke noget.

KONRAD: Jeg gjorde mit bedste.

SALLY: Kan du ikke spørge nogen?

KONRAD: Her er jo ikke nogen.

SALLY: Kan du ikke nok? Jeg er nødt til at lægge mig til. Bare skaf et eller andet at drikke.

KONRAD går hen af stranden. Hans klipklappere sjosker. Der er ingen mennesker. Han pruster og stønner. Han går hen mod blotteren fra før, som nu har tændt en lille transistorradio. Den spiller 'Hände zum himmel' med Hansi Hinterseer. KONRAD rømmer sig henvendende.

KONRAD: Undskyld? Kan du høre mig? Hallo.

BLOTTER hoster og får slukket radioen brat.

KONRAD: Undskyld?

BLOTTER: Hva' vil du?

KONRAD: Det er bare fordi, jeg –

BLOTTER: Undskyld, jeg blev lige grattet til af noget jord, hvad nu?

KONRAD: Forstyrrer jeg?

BLOTTER: Hvad ser det ud som om?

KONRAD: Undskyld. Må jeg spørge om noget?

KONRAD stryger noget af krattet til siden, det gnitrer og knaser. Blotteren hoster slim.

BLOTTER: To sekunder. Jeg skal lige have det tørret væk.

“LÆGERNE
HAR FUNDET

EN
KNUDE PÅ
STØRRELSE

MED
EN FEMMER

I HENDES
LEVER.”

BLOTTER hoster færdig.

BLOTTER: Ja. Hvad var det, du ville?

KONRAD: Det var bare, om du havde noget at drikke?

*BLOTTER leder efter en dunk vand i sin nettopose.
Det skramler løs.*

BLOTTER: Noget at drikke?

KONRAD: Altså bare noget vand.

BLOTTER: Jeg har kun den her. Er det ikke godt nok til dig?

KONRAD: Hvad er det?

BLOTTER: Saft. Hjemmelavet. Det er godt for blodsukkeret, når man har de her lange dage ude.

KONRAD: Må jeg låne den? Det ville være en kæmpe hjælp.

BLOTTER: Tag du bare det sidste.

KONRAD: Nå! Nej, det er ikke til mig.

BLOTTER: Hvem er det så til?

KONRAD: Det er til Sally. Hun ligger lidt længere nede. Hun har det ikke så godt.

BLOTTER: God bedring med det.

KONRAD: Hun er ikke syg, hun har vist bare ikke drukket nok i dag.

BLOTTER: Nej, det skal man huske. Jeg ligger jo her spliterravende. Det er fandeme vigtigt, at vi ikke tørrer ud. Nå, gi' du den til din kæreste.

KONRAD: Det er ikke min kæreste.

BLOTTER: Jamen det skal jeg ikke blande mig i.

KONRAD: Hun er bare min veninde. Jeg skulle have fortalt hende noget vigtigt, men hun hører slet ikke efter. Hun ligger bare og brokker sig over, hvor varmt det er.

BLOTTER: Det er godt nok også blevet hedt. Selv om man ikke har tøj på, er det jo næsten ikke til at holde ud.

BLOTTER rømmer sig igen.

BLOTTER: Hvad skulle du have fortalt hende?

KONRAD: Er det ikke lige meget?

BLOTTER: Jo, det er det sikkert, men du skal vide, at du kan sige alt til mig.

KONRAD: Det kan jeg da ikke.

BLOTTER: Jo, nu stopper du, det er da netop dét, du kan.

KONRAD: Jeg kender dig overhovedet ikke.

BLOTTER: Nej, og jeg kender ikke dig! Er det ikke dejligt? Så kan man bare tale løs. Hvad var det, du ville sige til hende?

KONRAD: Det er sådan en lang historie.

BLOTTER: Jeg har masser af tid indtil Dennis og de andre kommer. Vi skal grille. Det er en tradition, vi har nogle venner. Sig du frem. Jeg vil gerne høre din lange historie.

KONRAD: Gider du?

BLOTTER: Ja. Gu gør jeg så.

KONRAD: Så lang er den heller ikke. Det er bare lidt svært at få hul på. Og det er jo ikke engang fordi det er noget, som er sikkert, hun er ikke blevet undersøgt endnu. Men min mor har måske fået kræft. Det var også derfor, jeg ville herud med Sally. Så vi kunne tale sammen et fredeligt sted. Lægerne har fundet en knude på størrelse med en femmer i hendes lever. Det er spredt fra lungerne. Jeg tror måske, hun skal dø.

BLOTTER: Det er jeg ked af at høre.

KONRAD: Nej, du er ikke.

BLOTTER: Nej, men nu har du i hvert fald sagt det højt. Kan du ikke sige sådan noget til hende selv?

KONRAD: Til Sally?

BLOTTER: Ja?

KONRAD: Hun er bare tørstig.

BLOTTER: Du skal fortælle det til hende. Det er vigtigt at være åben.

KONRAD: Jeg må hellere gå tilbage. Tak for lån. Det er virkelig pænt af dig.

BLOTTER: Ingen årsag. Du må hilse.

KONRAD går tilbage til SALLY.

SALLY: Det var du længe om.

KONRAD: Drik nu bare det vand.

SALLY drikker det hele.

SALLY: Hvem lånte du af?

KONRAD: Det var ham blotteren fra før. Han lå dernede.

SALLY: Det er saftvand.

KONRAD: Ja.

SALLY: Det bliver man altså kun mere tørstig af.

KONRAD: Det er godt for dit blodsukker. Han havde heller ikke andet.

SALLY: Hvem?

KONRAD: Ham blotteren fra før. Han lå dernede. Der var ikke andre på stranden.

SALLY: Ad.

KONRAD: Har du drukket det hele?

SALLY: Nej, jeg skal ikke have mere. Det er klamt.

KONRAD: Så går jeg lige tilbage med flasken til ham.

SALLY: Hvorfor skal han have den? Kan du ikke lade ham være? Han kommer bare herhen. Jeg gider ikke have noget med den slags mennesker at gøre.

KONRAD går hen til blotteren. BLOTTER spiller Hansi Hinterseer igen. Slukker med det samme.

BLOTTER: Hvad nu? Fik I talt om det?

KONRAD: Jeg ville bare lige give dig flasken tilbage.

BLOTTER: Det er fint.

KONRAD: Og tak for din hjælp igen, det gjorde hende virkelig glad.

BLOTTER: Det var godt at høre. Man skal fandeme huske at drikke vand i denne her varme.

KONRAD: Hun er i hvert fald ikke tørstig mere. Du må have en fortsat –

BLOTTER: Må jeg spørge dig om noget?

KONRAD: Du må du vel gerne.

BLOTTER: Hvorfor har du egentlig tøj på?

KONRAD: Det ved jeg ikke. Det kan jeg ikke lige svare på, nu hvor du spørger mig. Hvorfor har man tøj på?

BLOTTER: Det er et nudistområde. Nede fra den store sten dér. Dér bliver det nudiststrand.

KONRAD: Okay.

BLOTTER: Såååå ...

*BLOTTER tænder en cigaret og hviler på sin albue.
Puster røg ud.*

BLOTTER: Sååååååå ...

KONRAD: Så hvad?

BLOTTER: Så her har vi altså ikke tøj på.

KONRAD: Nej, det kan jeg se.

BLOTTER: Så du skal tage dit tøj af.

KONRAD: Jeg er ikke så vild med at være nøgen.

BLOTTER: Hvorfor ikke?

KONRAD: Det ved jeg ikke lige. Det er jeg bare ikke.

BLOTTER: Du har vel ikke tøj på, når du går
i bad?

KONRAD: Selvfølgelig har jeg ikke det. Det er jo noget andet.

BLOTTER: Adam og Eva de havde kun et lille blad
for dernede. Nu render vi jo rundt med
hatte og halstørklæder og pis og lort
midt om sommeren. Vi gemmer os.
Men hvem er det, vi gemmer os for?

KONRAD: Jeg gemmer mig ikke.

BLOTTER: Jo, du gør.

BLOTTER: (Synger) Aaaaaaallllleee går ruuuuundt
og gemmer siiiiggggg ...

KONRAD: Du er skør.

BLOTTER: Det siger de.

KONRAD rækker ham vandflasken.

BLOTTER: Tag dit tøj af. Hvis du tør.

KONRAD: Jeg er her jo med min veninde. Er det ikke lidt
mærkeligt?

BLOTTER: Man behøver heller ikke.

*Akavet tavshed. KONRAD tager tøjet af. Fumler med
sit bælte og sin bluse.*

BLOTTER: Sådan. Det var da slet ikke så slemt.

KONRAD: Jeg kan ikke lide det. Jeg tager altså mine boxer-shorts på igen.

BLOTTER hoster.

KONRAD: Så det gør jeg nu.

BLOTTER: Det gør du bare.

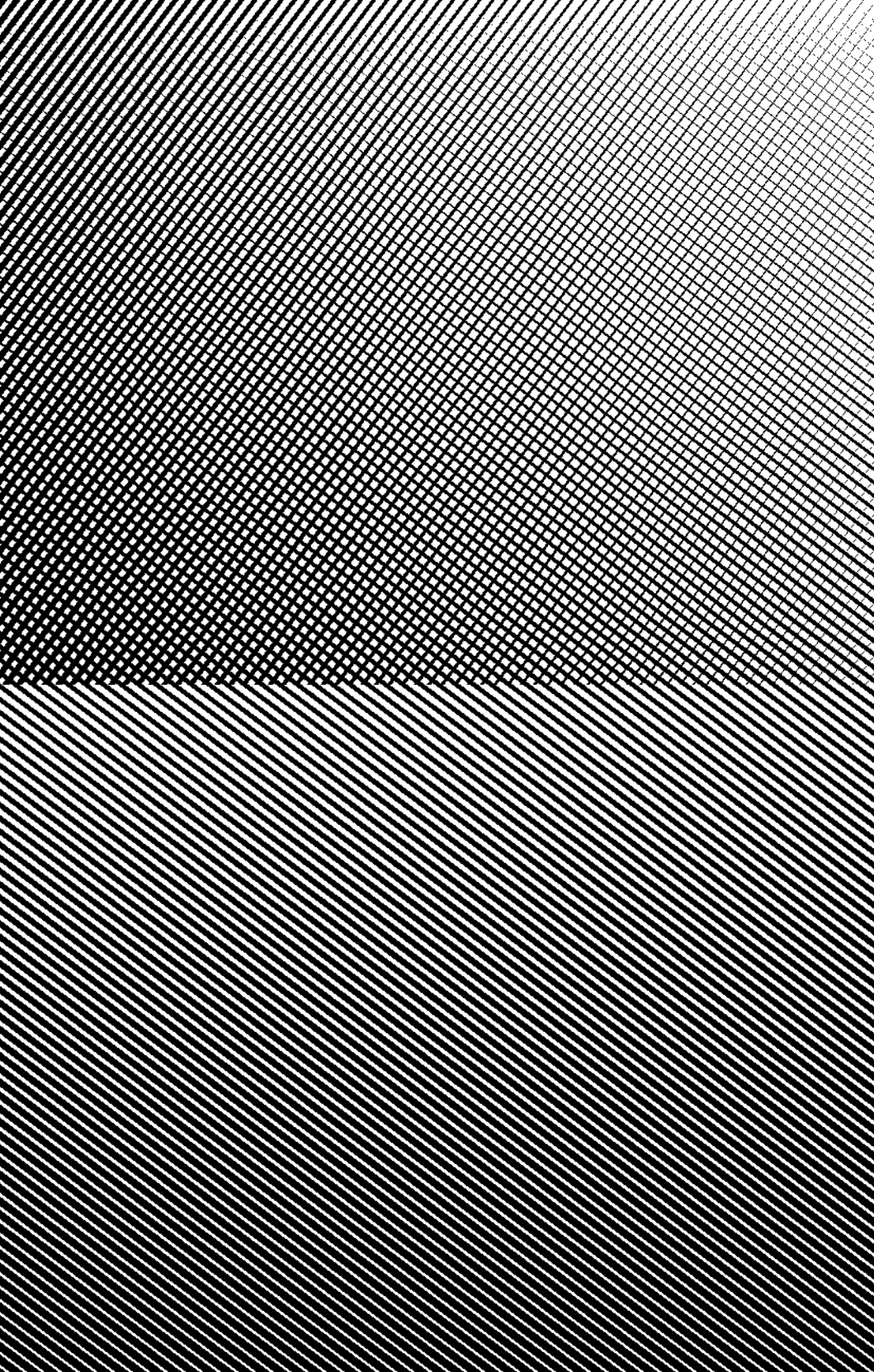
KONRAD: Ja.

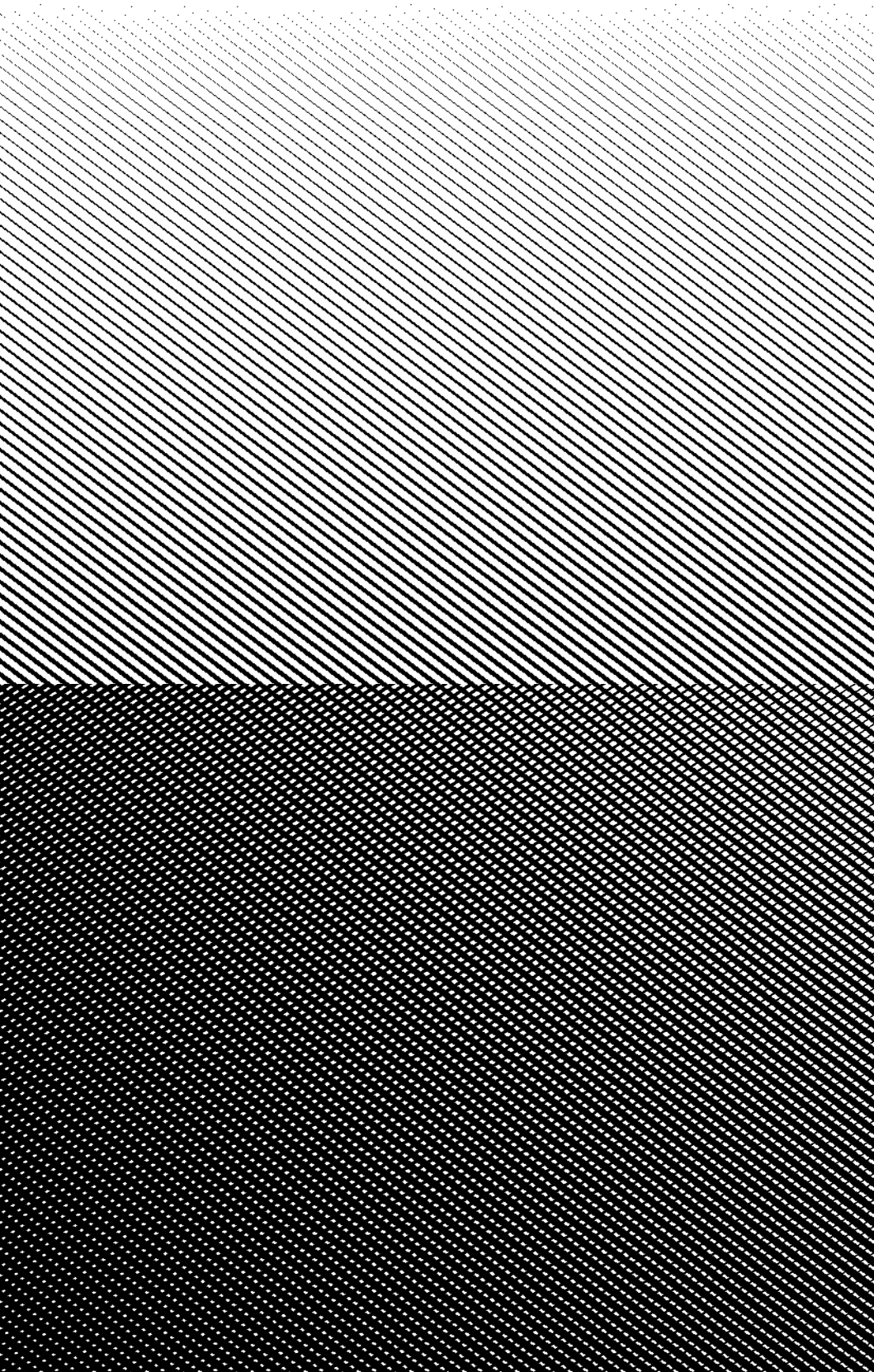
BLOTTER: Vil du have en cigaret? Det er herligt at ryge, når man er nøgen.

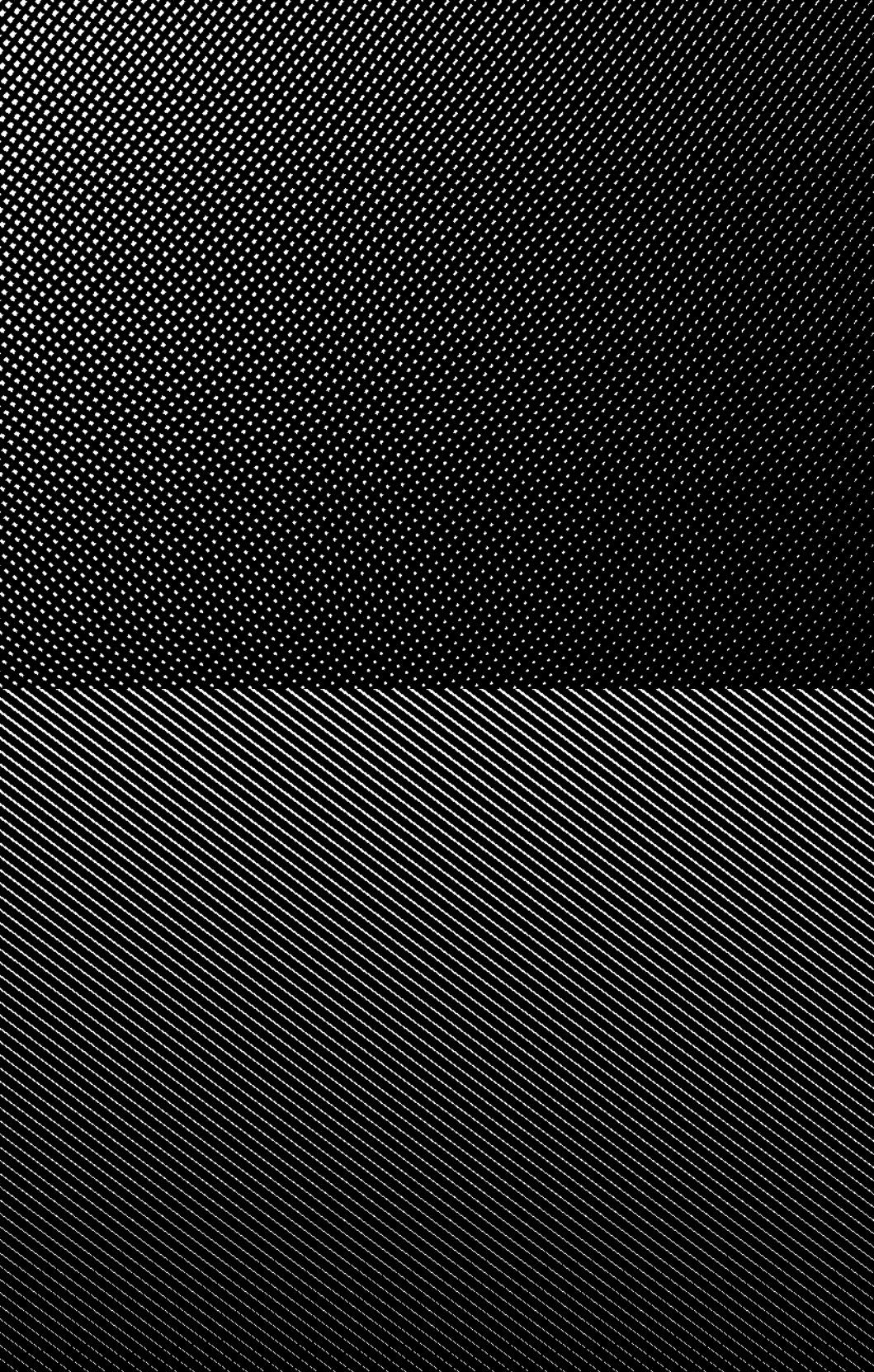
BLOTTER skruer op for musikken.

KONRAD: Ellers tak. Jeg må hellere gå tilbage nu.

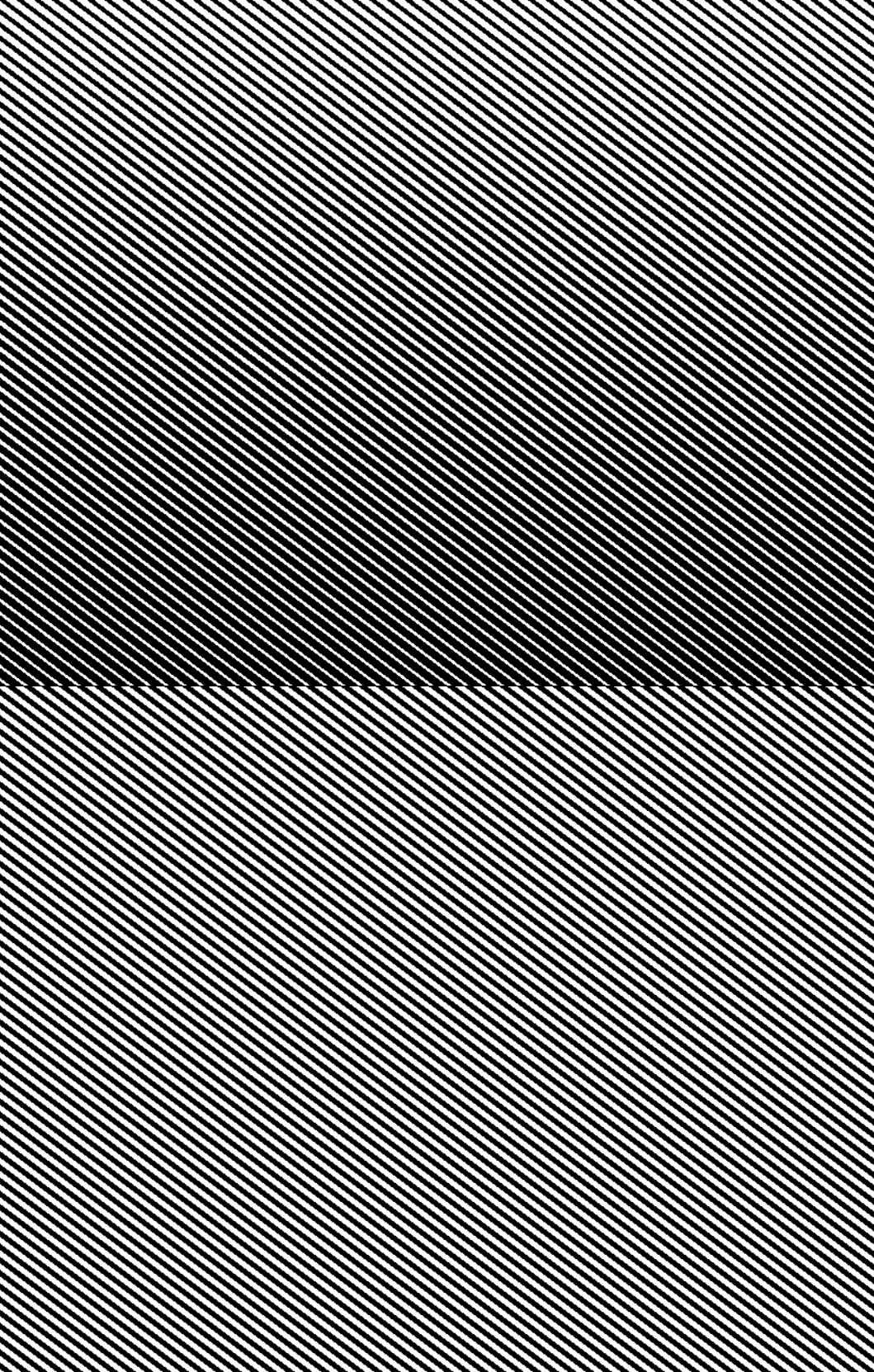

ISBN: 978-87-93206-21-2

Tine Høeg
Lea Marie Løppenthin
Peder Frederik Jensen
Alexandra Loonin
Thomas Korsgaard

AKT1
RADIOGRAMA